

КИТОБИ ДОВАРОНИ ИСРОИЛ БОБИ ЯКУМ

Яҳудо бар зидди Канъон хуруҷ менамояд; аммо галабаи комил ба даст оварда нашудааст.

1. Ва баъд аз вафоти Еҳушаъ чунин воқеъ шуд, ки банӣ-Исроил аз Худованд пурсида, гуфтанд: «Кист, ки барои мо бар зидди канъониён аввал хуруҷ намуда, бо онҳо чанг кунад?»
2. Ва Худованд гуфт: «Бигзор банӣ-Яҳудо хуруҷ намо-янд; инак, ин заминро ба дасти онҳо таслим кардаам».
3. Ва банӣ-Яҳудо ба бародаронашон банӣ-Шимъӯн гуфтанд: «Бо мо дар он чи насибаи мост, хуруҷ намоед, ва мо бо канъониён чанг кунем. Мо низ бо шумо дар он чи на-сибаи шумост, хоҳем рафт». Ва банӣ-Шимъӯн бо онҳо рафтанд.
4. Вақте ки банӣ-Яҳудо хуруҷ намуданд, Худованд канъониён ва фариззиёнро ба дасти онҳо таслим кард; ва даҳ ҳазор нафарро аз онҳо дар Бозақ куштанд.
5. Ва Адӯнӣ-Бозақро дар Бозақ ёфта, бо ӯ чанг карданд; ва ба канъониён ва фариззиён шикаст расониданд.
6. Ва Адӯнӣ-Бозақ рӯй ба гурез овард, вале ӯро таъқиб намуда, дастгир карданд ва сарангуштҳои дастҳо ва пойҳои ӯро буриданд.
7. Ва Адӯнӣ-Бозақ гуфт: «Ҳафтад подшоҳ, ки сарангуштҳои дастҳо ва пойҳои ӯро бурида шуда буд, дар таги мизи ман нонреза мечиданд; чунон ки ман кардаам, ончунон Худо ба ман подош додааст». Ва ӯро ба Ерусалим оварданд, ва дар он ҷо ӯ мурд.
8. Ва банӣ-Яҳудо бар зидди Ерусалим чанг карда, онро гирифтанд, ва онро аз дами шамшер гузарониданд; ва шаҳро оташ зада сӯзониданд.
9. Ва баъд аз он банӣ-Яҳудо фурӯд омаданд, то ки бо канъониён, ки дар кӯҳсор ва дар чануб ва дар пастхамӣ со-кин буданд, чанг кунанд.

10. Ва банӣ-Яҳудо ба муқобили канъониёне ки дар Ҳеб-рӯн сокин буданд, хуруҷ намуданд; ва номи Ҳебрӯн пештар Қирьят-Арбаъ буд; ва ба Шешай ва Аҳиман ва Талмой шикаст расониданд.
11. Ва аз он ҷо онҳо ба муқобили сокинони Дабир равона шуданд; ва номи Дабир пештар Қирьят-Сефер буд.
12. Ва Колеб гуфт: «Касе ки ба Қирьят-Сефер шикаст расонад ва онро бигарад, духтари худ Аксоро ба вай ба занӣ хоҳам дод».
13. Ва Отниил ибни Қеназ, додари хурдии Колеб, онро гирифт; ва ӯ духтари худ Аксоро ба вай ба занӣ дод.
14. Ва чун духтар назди вай омад, вай ӯро моил намуд, ки аз падари худ киштзоре биталабад, ва ӯ аз болои хар фурӯд омад; ва Колеб ба ӯ гуфт: «Ту чӣ мехоҳӣ?»
15. Ва ӯ ба падараш гуфт: «Ба ман баракате бидеҳ, зеро ки замини чанубиро ту ба ман додай, пас чашмаҳои обро ҳам ба ман бидеҳ». Ва Колеб чашмаҳои боло ва чашмаҳои поёнро ба ӯ дод.
16. Ва банӣ-Қенӣ, ақрабони падарарӯси Мусо, аз шаҳри Хурмозор бо банӣ-Яҳудо хуруҷ намуда, сӯи биёбони Яҳудо, ки дар чануби Арод аст, равона шуданд ва дар миёни ин қавм маскан гирифтанд.
17. Ва банӣ-Яҳудо бо бародаронашон банӣ-Шимъӯн равона шуданд, ва онҳо ба канъониёне ки дар Сефат сокин буданд, шикаст расониданд; ва онро валангор карда, номи ин шаҳро Ҳормо хонданд.
18. Ва банӣ-Яҳудо Ғаззаро бо навоҳии он, ва Ашқалӯнро бо навоҳии он, ва Эқрӯнро бо навоҳии он гирифтанд.
19. Ва Худованд бо банӣ-Яҳудо буд, ва онҳо кӯҳсорро тасарруф намуданд; аммо сокинони водиро натавонистанд бадар ронанд, зеро ки онҳо аробаҳои оҳанин доштанд.
20. Ва Ҳебрӯнро ба Колеб доданд, чунон ки Мусо гуфта буд; ва ӯ аз он ҷо се писари Аноқро бадар ронд.

21. Вале ябусиёнро, ки дар Ерусалим сокин буданд, банӣ-Бинъёмин натавонистанд бадар ронанд; ва ябусиён то имрӯз бо банӣ-Бинъёмин дар Ерусалим сокин ҳастанд.
22. Ва хонадони Юсуф низ сӯи Байт-Ил хуруҷ карданд, ва Худованд бо онҳо буд.
23. Ва хонадони Юсуф дар Байт-Ил ҷосусӣ карданд; ва номи ин шаҳр пештар Луз буд.
24. Ва посбонон мардеро, ки аз шаҳр берун омада буд, дида, ба ӯ гуфтанд: «Даромадгоҳи шаҳрро ба мо нишон деҳ, ва мо ба ту эҳсон хоҷем кард».
25. Ва ӯ даромадгоҳи шаҳрро ба онҳо нишон дод, ва онҳо аҳли шаҳрро аз дами шамшер гузарониданд; ва он мардро бо тамоми хонаводааш раҳо карданд.
26. Ва он мард ба замини ҳиттиён рафт, ва шаҳре бино намуда, номи онро Луз хонд; то имрӯз номи он ҳамин аст.
27. Ва банӣ-Менашше аҳли Байт-Шеон ва деҳоти онро, ва аҳли Таънак ва деҳоти онро, ва сокинони Дӯр ва деҳоти онро, ва сокинони Иблеом ва деҳоти онро, ва сокинони Ма-чиддӯ ва деҳоти онро натавонистанд бадар ронанд, ва канъониён азм карданд, ки дар ин замин бимонанд.
28. Ва чун Исроил қувват гирифт, канъониёнро хироч-гузори худ гардонид, вале натавонист онҳоро бадар ронад.
29. Ва банӣ-Эфроим канъониёнро, ки дар Қозар сокин буданд, натавонистанд бадар ронанд; ва канъониён дар миёни онҳо дар Қозар сукунат доштанд.
30. Банӣ-Забулун сокинони Қитрӯн ва сокинони Наҳалӯлро натавонистанд бадар ронанд; ва канъониён дар миёни онҳо сукунат доштанд, ва хирочгузор буданд.
31. Бани-Ошер сокинони Акку ва сокинони Сидӯн ва Аҳлоб ва Акзиб ва Ҳалбо ва Афиқ ва Раҳӯбро натавонистанд бадар ронанд.
32. Ва ошериён дар миёни канъониёне ки сокини он замин буданд, сукунат доштанд, зеро ки онҳоро натавонистанд бадар ронанд.

33. Банй-Нафтолий сокинони Байт-Шемеш ва сокинони Байт - Анотро натавонистанд бадар ронанд, ва дар миёни канъониёне ки сокини он замин буданд, сукунат доштанд; ва сокинони Байт-Шемеш ва Байт-Анот хирочгузори онҳо буданд.

34. Ва амӯриён банй-Донро дар кӯҳсор фишор доданд, зе-ро онҳоро нагузоштанд, ки ба водӣ фуруд оянд.

35. Ва амӯриён азм карданд, ки дар кӯҳи Ҳорас, дар Аёлӯн ва Шаалбим сокин бошанд; вале дасти хонадони Юсуф бар онҳо гарон омад, ва хирочгузор гардиданд.

36. Ва ҳудуди амӯриён аз баландии Акрабим, аз қуллаи он болотар буд.

БОБИ ДУЮМ

Шарҳи воқеаҳо аз вақти дохилишавӣ ба Канъон то вақти вафоти Еҳушаъ ибни Нун. Саркашии Исроил, пушаймонӣ ва ҷазо.

1. Ва фариштаи Худованд аз Чилҷол ба Бӯким омада, гуфт: «Ман шуморо аз Миср берун овардам, ва шуморо ба заmine ки дар бораи он ба падаронатон қасам хӯрда будам, овардам, ва Ман гуфтам: "Аҳди Худро бо шумо то абад на-хоҳам шикаст;

2. Ва шумо бо сокинонн ин замин аҳд набандед, қурбон-гоҳҳои онҳоро бишканед". Вале шумо овози Маро нашни-дед. Ин чӣ кор аст, ки кардед?

3. Ва низ гуфтам: "Онҳоро аз пеши шумо бадар нахоҳам ронд, ва онҳо барои шумо садди роҳ хоҳанд буд, ва худоҳои онҳо барои шумо дом хоҳанд буд"».

4. Ва ҳангоме ки фариштаи Худованд ин суханонро ба тамоми банй-Исроил гуфт, қавм овози худро баланд карда, гиристанд.

5. Ва номи он мавзеъро Бӯким монданд, ва дар он ҷо барои Худованд қурбонӣ карданд.

6. Баъд аз он ки Еҳушаъ қавмро равона кард, банй-Исро-ил ҳар яке ба мулки худ рафтанд, то ки заминро тасарруф намоянд.

7. Ва дар тамоми айёми Ехушаъ ва дар тамоми айёми пироне ки баъд аз Ехушаъ дар қайди ҳаёт буда, ҳамаи корҳои бузурги Худовандро, ки барои Исроил кардааст, дида буданд, қавм Худовандро ибодат менамуданд.
8. Ва Ехушаъ ибни Нун, бандаи Худованд, дар синни саду даҳсолагӣ вафот ёфт.
9. Ва ӯро дар ҳудуди мулкаш, дар Тимнат-Ҳорас, дар кӯҳи Эфроим, ба тарафи шимолии кӯҳи Цоаш дафн карданд.
10. Ва тамоми он насл низ назди падарони худ рафтанд, ва баъд аз онҳо насли дигаре бархостанд, ки Худовандро намедонистанд, ва корҳои онҳо низ, ки ӯ барои Исроил кардааст.
11. Ва банӣ-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва Баалҳоро ибодат карданд;
12. Ва Худованд Худои падарони худро, ки онҳо аз зами-ни Миср берун оварда буд, тарк карданд, ва худоёни дигарро аз байни худоёни қавмҳои ки дар гирду пешашон буданд, пайравӣ намуда, ба онҳо сачда бурданд, ва Худовандро ба ғазаб оварданд.
13. Ва Худовандро тарк карда, Баал ва Аштораҳоро ибодат намуданд.
14. Ва хашми Худованд бар Исроил аланга гирифт, ва ӯ онҳо ба дасти торочгарон супурд, ва онҳо тороч карданд; ва онҳо ба дасти душманони онҳо, ки дар гирду пешашон буданд, супурд, ва онҳо дигар натавонистанд пеши душманони худ истодагӣ намоянд.
15. Ҳар бор, ки ба чанг мебароманд, дасти Худованд бар онҳо ба бадӣ буд, чунон ки Худованд гуфта буд ва чунон ки Худованд ба онҳо қасам хӯрда буд; ва онҳо бисёр ба танг омаданд.

Таъсис ёфтани доварон.

16. Ва Худованд доваронро ба майдон овард, ки онҳо аз дасти торочгарони онҳо наҷот меоданд.

17. Вале онҳо ба доварони худ низ итоат надоштанд, зеро ки гумроҳ шуда, худоёни дигарро пайравӣ мекарданд ва ба онҳо сачда мебурданд; аз роҳе ки падаронашон бо он рафтор намуда, ба аҳкоми Худованд итоат мекарданд, бо зудӣ дур шуданд, ва мисли онҳо амал накарданд.

18. Ва ҳангоме ки Худованд барои онҳо доваронро ба май-дон овард, Худованд бо довар буд ва онҳоро дар тамоми айёми довар аз дасти душманонашон наҷот меод, зеро ки Худо-ванд ба сабаби оҳу нолаи онҳо, ки аз дасти золимон ва ситамгарони худ мекарданд, ба онҳо дилсӯзӣ менамуд.

19. Ва ҳамин ки довар вафот меёфт, онҳо аз нав, аз падарони худ зиёдтар фосид гардида, худоёни дигарро пайравӣ мекарданд, онҳоро ибодат намуда, сачда мебурданд, аз корҳои зишт ва роҳи бади худ ҳеҷ даст намекашиданд.

Оқибати беитоати Исроил.

20. Ва ҳашми Худованд бар Исроил аланга гирифт, ва Ӯ гуфт: «Азбаски ин халқ аҳди Маро, ки ба падаронашон амр фармудаам, поймол карда, ба овози ман гӯш намедиханд,

21. Ман низ ҳеҷ яке аз он халқҳоро, ки Ехушаъ боқӣ гузошта вафот ёфтааст, дигар аз пеши онҳо бадар нахоҳам ронд,

22. То ки ба воситаи онҳо Исроилро биозмоям: оё онҳо роҳи Худовандро мисли он ки падаронашон риоя мекарданд, риоя намуда, бо он рафтор мекунанд ё не?»

23. Ва Худованд он халқҳоро боқӣ гузошт, бе он ки онҳоро бо зудӣ бадар ронад; ва онҳоро ба дасти Ехушаъ таслим накард.

БОБИ СЕЮМ

Халқҳое ки исроилиёнро озмудаанд.

1. Ва инҳоянд халқҳое ки Худованд боқӣ гузошт, то ки ба воситаи онҳо Исроилро биозмояд, яъне ҳамаи онҳо-еро, ки ҳамаи ҷангҳои Канъонро намедонианд,

2. То ки наслҳои банӣ-Исроил дониш пайдо карда, бур-дани чангро таълим гиранд, яъне онҳое ки пештар онро намедонистанд:

3. Панҷ ҳокими фалиштиён ва ҳамаи канъониён, сидӯниён ва хиввиён, ки дар кӯҳсори Лубнон аз кӯҳи Баал-Ҷермӯн то даромадгоҳи Ҳамот сокин буданд.

4. Ва онҳо барои он боқӣ гузошта шуда буданд, ки ба воситаи онҳо исроилиён озмуда шаванд, то маълум гар-дад, ки оё ба аҳкоми Худованд, ки ӯ ба падаронашон ба воситаи Мусо амр фармудааст, итоат менамоянд ё не.

Бори аввал аз Худо дур шудани Исроил. Довари якум — Отниил.

5. Ва банӣ-Исроил дар миёни канъониён, хиттиён ва амӯриён ва фариззиён ва хиввиён ва ябусиён сокин буданд;

6. Ва духтарони онҳоро барои худ ба занӣ мегирифтанд, ва духтарони худро ба писарони онҳо медоданд, ва худоёни онҳоро ибодат мекарданд.

7. Ва банӣ-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва Худованд Худои худро фаромӯш намуда, Баалҳо ва бутҳои Ашераро ибодат карданд.

8. Ва хашми Худованд бар Исроил аланга гирифт, ва онҳо-ро ба дасти Кушан-Ришъотаим, ки подшоҳи Арам-наҳрайн буд, супурд, ва банӣ-Исроил ҳашт сол ба Кушан-Ришъотаим хизмат карданд.

9. Ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурданд, ва Худованд барои банӣ-Исроил начотдиҳандае ба майдон овард, ки ӯ онҳоро начот дод: ӯ Отниил ибни Қеназ, додари хурдии Колеб буд.

10. Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ буд, ва Исроилро доварӣ менамуд; ва барои чанг берун омад, ва Худованд Кушан-Ришъотаимро, ки подшоҳи Арам-наҳрайн буд, ба дасти ӯ таслим кард, ва ӯ бар Кушан-Ришъотаим дастболо шуд.

11. Ва замин чил сол ором ёфт; ва Отниил ибни Қеназ вафот ёфт.

Бори дуҷум аз Худо дур шуданд; довари дуҷум — Эҳуд.

12. Ва аз нав банӣ-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд; ва Худованд Ачлӯнро, ки подшоҳи Мӯоб буд, бар Исроил ғолиб сохт, чунки онҳо он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд.

13. Ва ӯ банӣ-Аммӯн ва Амолекро назди худ чамъ кард, ва омада, ба Исроил зарба расонид, ва онҳо шаҳри Хурмозорро гарифтанд.

14. Ва банӣ-Исроил ба Ачлӯн — подшоҳи Мӯоб — ҳаждаҳ сол хизмат карданд.

15. Ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурданд, ва Худованд барои онҳо начотдиҳандае, яъне Эҳуд ибни Церои бинъёминиро, ки марди чапдасте буд, ба майдон овард; ва банӣ-Исроил ба воситаи ӯ ба Ачлӯн — подшоҳи Мӯоб — ҳадия фиристоданд.

16. Ва Эҳуд барои худ шамшери дудамае ки дарозияш як зироъ буд, сохт, ва онро дар таги чомаи худ, бар рони росташ овехт.

17. Ва ҳадияро ба Ачлӯн — подшоҳи Мӯоб — пешкаш намуд; ва Ачлӯн шахси бағоят фарбеҳ буд.

18. Ва чун пешкаш кардани ҳадияро анҷом дод, одамоне-ро, ки ҳадияро бардошта оварда буданд, гуселонид.

19. Ва худааш аз пеши санамҳое ки назди Цилчол буд, баргашта, гуфт: «Сухани махфие барои ту дорам, эй подшоҳ». Вай гуфт: «Хомӯш!» Ва ҳамаи ҳозирон аз пеши вай бароманданд.

20. Ва Эҳуд ба вай наздик омад, дар сурате ки вай дар болохонаи салқин танҳо нишаста буд; ва Эҳуд гуфт: «Каломе аз ҷониби Худо барои ту дорам». Вай аз курсӣ бархост.

21. Ва Эхуд дасти чапи худро дароз карда, шамшерро аз болои рони рости худ гирифт, ва онро ба шиками вай халонид,
22. Ба тавре ки дастаи он низ бо теғаш фурӯ рафт, ва чарбу теғро пӯшонид, зеро ки шамшерро аз шиками вай кашида набаровард; ва начосати вай зада баромад.
23. Ва Эхуд ба роҳрав баромада, дарҳои болохонаро аз пушти вай баст ва қуфл кард.
24. Ва чун ӯ берун рафт, навкарони вай омада диданд, ки инак, дарҳои болохона қуфл аст; ва дар дили худ гуфтанд: «Яқинан, вай дар хонаи салқин ба ҳоҷат бархостааст».
25. Ва хеле вақт маътал монданд, ва инак, вай дарҳоро намекушояд; ва онҳо калидро гирифта, кушоданд, ва инак, оғояшон бар замин мурда хобидааст.
26. Ва Эхуд дар замоне ки онҳо интизор меистоданд, нопадид гашт, ва аз пеши санамҳо гузашта, ба сӯи Саиро гурехт.
27. Ва ҳамин ки ба он ҷо расид, бар кӯҳи Эфроим шох навохт; ва банӣ-Исроил бо ӯ аз кӯҳ фурӯд омаданд, ва ӯ пешопеши онҳо буд.
28. Ва ба онҳо гуфт: «Аз ақибӣ ман битозед, зеро ки Худованд душмани шуморо ба дасти шумо супурдааст». Ва онҳо аз ақибӣ ӯ фурӯд омаданд, ва маъбарҳои Урдунро, ки ҷо-ниби Мӯоб буд, гирифтанд, ва ҳеҷ якеро нагузоштанд, ки аз онҳо убур намояд.
29. Ва дар он вақт тақрибан даҳ ҳазор нафарро аз мӯоби-ён, яъне ҳар паҳлавон ва чанговарро куштанд, ва ҳеҷ кас натавонист бигрезад.
30. Ва Мӯоб дар он рӯз зери дасти Исроил итоат намуд, ва замин ҳаштод сол ором ёфт.

Шамҷар — довари сеюм.

31. Ва баъд аз ӯ Шамҷар ибни Анот буд, ва шашсад нафарро аз фалиштиён бо таёқи говронӣ зада кушт; ва ӯ низ Исроилро начот дод.

БОБИ ЧОРУМ

Бори сеюм аз Худо дур шуданд. Доварони чорум ва панҷум.

1. ВА баъд аз вафоти Эҳуд аз нав банӣ-Исроил он чи дар назари Худо бад буд, ба амал оварданд.
2. Ва Худованд онҳоро ба дасти Ёбин подшоҳи Канъон, ки дар Ҳосӯр подшоҳӣ мекард, супурд; ва сарлашқари вай Сисро буд, ки дар Ҳарӯшет-Ҳачӯим сукунат дошт.
3. Ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурданд; зеро ки вай нӯҳсад аробаи оҳанин дошт, ва банӣ-Исроилро бист сол саҳт ба танг овард.
4. Ва Дебӯрои набия, зани Лапидӯт, дар он замон Исро-илро доварӣ менамуд.
5. Ва ӯ дар таги дарахти хурмои Дебӯро, ки дар байни Ромо ва Байт-Ил дар кӯҳи Эфроим буд, менишаст, ва банӣ-Исроил назди ӯ барои доварӣ меоманданд.
6. Ва кас фиристода, Бороқ ибни Абинуамро аз Қодеш-Нафтоли даъват намуд, ва ба вай гуфт: «Инак, Худованд Худои Исроил амр фармуд: "Бирав ва бар кӯҳи Тобӯр одамнро сафарбарӣ намо, ва аз банӣ-Нафтоли ва банӣ-Забулун даҳ ҳазор нафар бо худ бигир.
7. Ва Ман сарлашқари Ёбин — Сисроро бо аробаҳо ва лашқари сершумораш назди ту сӯи наҳри Қишӯн кашида оварда, ба дасти ту хоҳам супурд"».
8. Ва Бороқ ба ӯ гуфт: «Агар ту бо ман биравӣ, меравам, вале агар бо ман наравӣ, намеравам».
9. Ва ӯ гуфт: «Албатта бо ту меравам, аммо дар ин роҳе ки ту меравӣ, ҷалол аз они ту нахоҳад буд, зеро ки Худо-ванд Сисроро ба дасти зане хоҳад супурд». Ва Дебӯро бар-хоста, бо Бороқ ба Қодеш равона шуд.
10. Ва Бороқ сибтҳои Забулун ва Нафтолиро ба Қодеш фаръед кард, ва даҳ ҳазор нафарро аз ақибии худ баровард; ва Дебӯро бо ӯ баромад.

11. Ва Ҳобари Қенӣ аз қениён, яъне аз банӣ-Ҳубоби ақрабони падарарӯси Мусо чудо шуда, хаймаи худро то Элӯн-Бесаананим, ки назди Қодеш воқеъ аст, барафрошта буд.
12. Ва ба Сисро хабар доданд, ки Бороқ ибни Абинуам ба кӯҳи Тобӯр баромадааст.
13. Ва Сисро ҳамаи аробаҳои худ, яъне нӯҳсад аробаи оҳанин, ва тамоми қавмеро, ки бо ӯ буданд, аз Ҳарӯшет-Ҳачӯим сӯи наҳри Қишӯн фаръёд кард.
14. Ва Дебӯро ба Бороқ гуфт: «Бархез, зеро имрӯз рӯзест, ки Худованд Сисро ба дасти ту таслим хоҳад кард; инак, Худованд пешопеши ту берун омадааст». Ва Бороқ аз кӯҳи Тобӯр фурӯд омад, ва даҳ ҳазор нафар аз ақиби ӯ.
15. Ва Худованд Сисро ва ҳамаи аробаҳо ва тамоми ӯрдуи ӯро пеши Бороқ ошуфта гардонида, ба дами шамшери ӯ гирифт кард, ва Сисро аз болои ароба фурӯд омада, пои пиёда рӯ ба гурез овард.
16. Ва Бороқ аробаҳо ва ӯрдуро то Ҳарӯшет-Ҳачӯим таъқиб намуд; ва тамоми ӯрдуи Сисро ба дами шамшер фурӯ ғалтиданд, як нафар ҳам аз онҳо боқӣ намонд.
17. Ва Сисро пои пиёда сӯи хаймаи Ёил, ки зани Ҳобари Қенӣ буд, гурехт; зеро ки дар байни Ёбин подшоҳи Ҳосӯр ва хонадони Ҳобари Қенӣ сулҳ буд.
18. Ва Ёил ба пешвози Сисро баромада, ба вай гуфт: «Биё, эй оғоям, назди ман биё, натарс». Вай назди ӯ ба хайма даромад, ва ӯ варо бо палосе пӯшонид.
19. Вай ба ӯ гуфт: «Маро каме об бинӯшон, зеро ки ташна мондаам». Ӯ машки ширро кушода, варо нӯшонид, ва аз нав варо пӯшонид.
20. Вай ба ӯ гуфт: «Назди дари хайма биист, ва агар касе биёяд ва аз ту пурсида, бигӯяд: "Оё касе дар ин ҷо ҳаст?" — бигӯй: "Не"».
21. Ва Ёил, зани Ҳобар, меҳи хаймаро кашида гирифт, ва болғаро ба дасти худ гирифта, оҳистаяк назди вай омад, ва меҳро ба чаккаи вай кӯфт, ба тавре ки неши он ба замин фурӯ рафт; вай, ки ба сабаби мондагии худ дар хоби саҳт буд, мурд.

22. Ва инак, Бороқ Сисроро таъқиб менамуд, ва Ёил ба пешвози ӯ баромада, ба ӯ гуфт: «Биё, касеро, ки ту мечӯӣ, ба ту нишон диҳам». Ва ӯ назди вай даромад, ва инак, Сисро мурда афтодааст, ва мех дар чаккаи ӯст.

23. Ва Худо дар он рӯз Ёбин подшоҳи Канъонро пеши банӣ-Исроил мутеъ гардонид.

24. Ва дасти банӣ-Исроил бар Ёбин подшоҳи Канъон то-рафт бештар сахт мешуд, то даме ки Ёбин подшоҳи Канъонро маҳв карданд.

БОБИ ПАНЧУМ

Суруди Дебӯро ва Бороқ.

1. ВА дар он рӯз Дебӯро бо Бороқ ибни Абинӯам чунин суруд гуфт:

2. «Вақте ки ҳарчумарҷ дар Исроил ба амал омад, қавм ба ихтиёр ғайрат карданд. Худовандро ҷалол диҳед!

3. Бишнавед, эй подшоҳон! Гӯш диҳед, эй ҳокимон! Ман барои Худованд, ман хоҳам сароид, ман барои Худованд Худои Исроил суруд хоҳам хонд!

4. Худовандо, вақте ки Ту аз Сеир берун омадӣ, вақте ки Ту аз дашти Адӯм қадамгузор шудӣ, замин ба ларза омад, осмон низ катра боронид; абрҳо низ об боронид.

5. Кӯҳҳо аз ҳузури Худованд гудохта шуд, мисли Сино аз ҳузури Худованд Худои Исроил!

6. Дар айёми Шамҷар ибни Анот, дар айёми Ёил шоҳроҳҳо хало гардида буд, ва роҳсипорон бо роҳҳои ғайримустақим равона ме-шуданд.

7. Саркардагон дар Исроил аз миён рафта, боқӣ намонда буданд, то даме ки ман, Дебӯро, бархостам, ман дар Исроил ҳамчун модар бархостам.

8. Худоёни навро ихтиёр карданд, аз ин рӯ ҷанг ба дарвозаҳо расид;

дар миёни чил ҳазор нафар дар Исроил сипаре ва найзае дида нашудааст.

9. Дили ман ба сарварони Исроил илтифот дорад, ва ба онҳое низ, ки аз миёни қавм ба ихтиёр ғайрат кардаанд. Худовандро чалол диҳед!

10. Эй онҳое ки бар харони сафед савор шуда мегардед, ва онҳое ки бар кӯрпачаҳо менишинед, ва онҳое ки дар роҳ равона мешавед, мадҳ гӯед!

11. Дар зери садои тирандозони назди обхӯраҳо, дар он чо аъмоли начотбахши Худовандро начотеро, ки Ё ба саркардагони Исроил бахшидааст, ситоиш мекунанд. Он гоҳ қавми Худованд назди дарвозаҳо фурӯд омаданд.

12. Бедор шав, бедор шав, эй Дебӯро! Бедор шав, бедор шав, суруде бигӯй! Бархез, эй Бороқ, ва асирони худро ба асирӣ бибар, эй ибни Абинуам!

13. Он гоҳ Ё бақияи камшуморро бар нерумандони қавм хукмфармо сохт; Худованд маро бар баҳодурон хукмфармо сохт.

14. Аз ҷониби Эфроим онҳое омаданд, ки решаашон дар кӯҳи Амолек аст; аз қафои ту — Бинъёмин бо мардуми сершумори ту; аз ҷониби Мокир фармондеҳон фурӯд омаданд, ва аз ҷониби Забулун — онҳое ки асои муншӣ дар дасташон буд.

15. Ва сарварони Исокор бо Дебӯро буданд; ва мардуми Исокор, мисли Бороқ, аз қафои ӯ ба водӣ шитофтанд; дар ҳиссаҳои қабилаи Реубен андешаҳои дил бисъёр буд.

16. Чаро дар миёни кӯраҳо нишастай, то ки найҳои рамабононро бишнавай? Дар ҳиссаҳои Реубен фикру андешаҳои дил бисъёр буд.

17. Қилъод дар он тарафи Урдун сокин буд, ва Дон чаро назди киштиҳо истод? Ошер дар соҳили баҳр нишаст, ва назди халиҷҳои худ сукунат дошт.

18. Забулун қавме буданд, ки ҷони худро дар хатари мурдан гузоштанд, ва Нафтолий низ дар баландии саҳро.

19. Подшоҳон омада, ҷанг карданд; он вақт подшоҳони Канъон дар Таънақ назди

обҳои Мачиддӯ чанг карданд, лекин ҳеҷ музде бо нуқра нагирифтанд.

20. Аз ошон чанг карданд, — ситорагон аз мадори худ бо Сисро чанг карданд.

21. Наҳри Қишӯн онҳоро ғарқ кард, — наҳри қадимӣ, наҳри Қишӯн.

Бо тамоми қувват, эй чони ман, душманро поймол кардӣ!

22. Он гоҳ сумҳои аспон ба сабаби гурезогурези зӯроварони вай заминро кӯфтанд гирифт.

23. Мерӯзро лаънат кунед! — мегӯяд фариштаи Худованд, — сокинони онро саҳт лаънат кунед, зеро ки ба мадади Худованд наомаданд, то ки Худовандро дар миёни баҳодурон дастгирӣ намоянд.

24. Бигзор Ёил, зани Ҳобари Қенӣ, бештар аз занони дигар муборак бод, бештар аз ҳамаи занони хайманишин муборак бод!

25. Вай об талабид, ӯ шир дод, дар косаи мирон қаймоқ овард;

26. Дасти худро ба меҳ дароз кард, ва ямини худро — ба путки коргарон; ва Сисро зарба зад, сари варо кафонид, чаккаи варо шикофта, ба замин дӯхт.

27. Вай пеши пойҳои ӯ калла ҳам кард ва афтода, хобид; пеши пойҳои ӯ калла ҳам карда, афтод; дар чое ки калла ҳам кард, чон дода, афтод.

28. Модари Сисро аз тиреза нигоҳ мекунад ва аз пушти панчара фиғон мекашад: "Чаро аробаи ӯ дар омадан таъхир менамояд? Чаро чархҳои аробаҳояш даранг мекунад?"

29. Хотунҳои донои вай ба вай ҷавоб мегардонанд, худаш низ чунин суханонашро барои худ такрор менамояд:

30. «Яқин аст, ки онҳо ғаниматеро ёфта, тақсим мекунанд: як духтар, ду духтар барои ҳар мард, ғанимати либосҳои рангоранг барои Сисро, — ғанимати либосҳои рангоранге ки гулдӯзӣ карда шудааст; матои гаронбаҳои дорои гулдӯзии дурӯя, ки аз гардани асирон ба ғанимат гирифта шудааст».

31. Бигзор ҳамин тавр ҳамаи душманонат маҳв шаванд, эй Худованд! Вале дӯстдорони ӯ бигзор мисли офтобе бошанд,

ки бо тамоми қувваташ тулӯъ мекунад!» Ва замин чил сол ором ёфт.

БОБИ ШАШУМ

*Бори чорум аз Худо дур шуда, гирифтори гуломӣ гардиданд;
довари шашум — Чидъун.*

1. Ва банӣ-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва Худованд онҳоро ҳафт сол ба дасти Мидьён таслим. кард.
2. Ва дасти Мидьён бар Исроил чунон гарон омад, ки банӣ - Исроил, барои паноҳ шудан аз Мидьён, барои худ гузаргоҳҳои зерикӯҳӣ, мағораҳо ва истехкомҳо сохтанд.
3. Ва ҳангоме ки банӣ-Исроил кишт мекарданд, мардуми Мидьён ва Амолеқ ва аҳли машриқ пайдо шуда, бар онҳо ҳуҷум меоварданд.
4. Ва назди онҳо ҷойгир шуда, тамоми ҳосили заминро то худди Ғазза несту нобуд мекарданд, ва барои зиндагии Исроил ҳеҷ хӯрокворӣ ва гӯсфанд ва гов ва хар боқӣ намегу-зоштанд.
5. Зеро ки онҳо бо чорвои худ ва бо хаймаҳои худ меомаданд, ва мисли малах бисъёр буданд, ба тавре ки худашон ва шутурҳошон сонун шумор надоштанд; ва ба ин замин меомаданд, то ки онро валангор кунанд.
6. Ва банӣ-Исроил аз дасти Мидьён бағоят бенаво гар-диданд, ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурданд.
7. Ва чун банӣ-Исроил сӯи Худованд аз зулми Мидьён истиғоса бурданд,
8. Худованд марди набие назди банӣ-Исроил фиристод, ва ӯ ба онҳо гуфт: «Худованд Худои Исроил чунин мегӯяд: Ман шуморо аз Миср берун овардам, ва шуморо аз хонаи ғуломӣ берун овардам;
9. Ва шуморо аз дасти мисриён ва аз дасти ҳамаи онҳое ки ба шумо ситам мекарданд, раҳо намудам; ва онҳоро аз пеши шумо бадар ронда, заминашонро ба шумо додам.

10. Ва ба шумо гуфтам: Ман Худованд Худои шумо ҳастам. Аз худоёни амӯриён, ки дар заминашон маскан гирифтаед, натарсед; вале шумо овози Маро нашидед».
11. Ва фариштаи Худованд омада, зери дарахти пистае ки дар Ёфро аз они Юоши Абиэзрӣ буд, нишаст, ва писа-раш Чидъун гандумро дар чархушт мекӯфт, то ки онро аз Мидьён пинҳон кунад.
12. Ва фариштаи Худованд ба ӯ зоҳир шуда, гуфт: «Худованд бо туст, эй марди диловар!»
13. Чидъун ба вай гуфт: «Эй оғои ман, агар Худованд бо мо бошад, чаро ин ҳама ба сари мо омадааст? Ва кучост ҳамаи корҳои аҷоибӣ ӯ, ки падарони мо ба мо ҳикоят карда, гуфтанд, ки Худованд моро аз Миср берун овард? Ва алҳол Худованд моро тарк карда, ба дасти Мидьён таслим намудааст».
14. Ва Худованд ба ӯ рӯй оварда, гуфт: «Бо ин қуввати худ бирав, ва Исроилро аз дасти Мидьён начот дех; Ман туро мефиристам».
15. Ва дар ҷавоби ӯ гуфт: «Худовандо, ман Исроилро чӣ гуна метавонам начот диҳам? Инак, хонаводаи ман дар сибти Менаше аз ҳама бенавотар аст, ва ман дар хонаи падарам аз ҳама ҷавонтарам».
16. Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Ман бо ту хоҳам буд, ва ту Мидьёнро мисли як қасе шикаст хоҳӣ дод».
17. Ва дар ҷавоби ӯ гуфт: «Агар ман дар назарат илтиф-от ёфта бошам, аломате ба ман бинамо, ки Ту бо ман сухан меронӣ;
18. Лутфан, аз ин ҷо нарав, то даме ки назди Ту баргардам ва ҳадияи худро оварда, пеши Ту бимонам». Ва ӯ гуфт: «То вақти баргаштани ту Ман интизор хоҳам истод».
19. Ва Чидъун рафта, таом аз гӯшти бузғола ва фатир аз як эфа орд тайёр кард, гӯштро дар сабад ва шӯрборо дар коса андохт, ва зери дарахти писта оварда, пеши ӯ монд.
20. Ва фариштаи Худо ба ӯ гуфт: «Гӯшт ва фатирхоро гирифта, бар ин сахра бимон, ва шӯрборо бирез». ӯ чунин кард.

21. Ва фариштаи Худованд нӯги асоеро, ки дар дасташ буд, дароз карда, ба гӯшт ва фатирҳо расонид; ва оташе аз сахра баромада, гӯшт ва фатирҳо фуру бурд; ва фариштаи Худованд аз пеши назари ӯ нопадид шуд.
22. Ва Чидъун фаҳмид, ки ин фариштаи Худованд аст, ва Чидъун гуфт: «Эй вой ба ман, Худоё Худовандо! Чунки фариштаи Худовандро рӯ ба рӯ дидаам».
23. Ва Худованд ба ӯ гуфт: «Осоиштагӣ бар ту бод, натарс, нахоҳӣ мурд».
24. Ва Чидъун дар он чо қурбонгоҳе барои Худованд сохт, ва онро Худованд-Осоиштагӣ хонд; он то имрӯз дар Ӯфрои Абиэзрӣ мавҷуд аст.
25. Ва дар он шаб чунин воқеъ шуд, ки Худованд ба ӯ гуфт: «Нарговеро, ки аз они падари туст, ва наргови дуҷуми ҳафтсоларо бигир; ва қурбонгоҳи Баалро, ки аз они падари туст, вайрон кун, ва бути чӯбини Ашераро, ки бар он аст, бишкан.
26. Ва барои Худованд Худои худ бар сари ин сахра қурбонгоҳе бар тибқи таомул бисоз; ва наргови дуҷумро гирифта, бар чӯбҳои бути Ашера, ки шикастай, ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ биёр».
27. Ва Чидъун даҳ нафар аз ғуломонаш гирифт, ва он чи Худованд ба ӯ гуфта буд, ба чо овард; ва азбаски аз хонадони падараш ва аз мардуми шаҳр метарсид, ки ин корро рӯзона ба чо оварад, ӯ онро шабона ба чо овард.
28. Ва бомдодон мардуми шаҳр бархостанд, ва инак, қурбонгоҳи Баал вайрон, ва бути Ашера, ки бар он буд, шикаста шудааст; ва наргови дуҷум бар қурбонгоҳи навобод ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ оварда шудааст.
29. Ва ба якдигар гуфтанд: «Кист, ки ин корро карда-аст?» Ва пурсупос ва тафтиш намуда, гуфтанд: «Чидъун ибни Юош ин корро кардааст».
30. Ва мардуми шаҳр ба Юош гуфтанд: «Писаратро берун барор, то бимирад, зеро ки қурбонгоҳи Баалро вайрон кардааст ва бути Ашераро, ки бар он буд, шикастааст».

31. Ва Юош ба ҳамаи онҳое ки дар пеши \bar{u} истода буданд, гуфт: «Оё шумо Баалро тарафгирӣ менамояд? Оё шумо варо раҳо мекунед? Ҳар кӣ варо тарафгирӣ намояд, то субҳидам кушта хоҳад шуд! Агар вай Худо бошад, бигзор худро тарафгирӣ намояд, зеро ки қурбонгоҳи варо \bar{u} вайрон карда-аст».
32. Ва дар он рӯз \bar{u} ро Ерубаал номида, гуфт: «Бигзор Баал бо \bar{u} талош намояд, зеро ки қурбонгоҳи варо вайрон карда-аст».
33. Ва тамоми Мидъён ва Амолек ва аҳли машрик якҷоя чамъ шуданд, ва аз наҳр убур намуда, дар водии Изреѐил \bar{u} рду заданд.
34. Ва Рӯҳи Худованд Қидъӯнро фаро гирифт; ва \bar{u} шох навохт, ва аҳли Абиэзер дар ақибии \bar{u} чамъ шуданд.
35. Ва ба тамоми сибти Менашше қосидон фиристод, ва онҳо низ дар ақибии \bar{u} чамъ шуданд; ба сибтҳои Ошер, Забу-лун ва Нафтолий низ қосидон фиристод, ва онҳо ба пешво-зашон баромаданд.
36. Ва Қидъӯн ба Худо гуфт: «Агар Ту Исроилро бо дасти ман начот доданӣ бошӣ, чунон ки гуфтай,
37. Инак, ман дар хирмангоҳ як миқдор пашми тарошидашударо паҳн карда мемонам: агар шабнам фақат бар пашм буда, тамоми замин хушк бошад, хоҳам донист, ки Ту Исроилро бо дасти ман начот медиҳӣ, чунон ки гуфтай».
38. Ва ҳамин тавр ба амал омад: бомдодон \bar{u} бармаҳал бархоста, пашмро пахш кард, ва як коса аз оби шабнам пур шуд.
39. Ва Қидъӯн ба Худо гуфт: «Хашми Ту бар ман аланга нагирад, агар боз бигӯям, ки ман як бори дигар пашмро хоҳам озмуд: бигзор фақат пашм хушк монад, вале бар тамоми замин шабнам бошад».
40. Ва Худо дар он шаб ҳамин тавр кард: фақат пашм хушк монд, вале бар тамоми замин шабнам буд.

БОБИ ҲАФТУМ

Тайёрӣ ба ҳарбу зарб бар зидди Мидъён.

1. Ва Ерубал, ки Қидъун бошад, ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, субҳидам бархоста, назди чашмаи Ҳарӯд ӯрду за-данд; ва ӯрдуи Мидьён ба тарафи шимолии Қабъаи Мӯре, дар водӣ буд.

2. Ва Худо ба Қидъун гуфт: «Қавме ки бо ту ҳастанд, бештар аз онанд, ки Мидьёнро ба дасти онҳо таслим намоям, мабодо Исроил ба ҳузури Ман фахр карда, гӯянд, ки "дасти мо моро начот дод".

3. Ва акнун ба гӯши қавм хитоб намуда, бигӯй: "Ҳар кӣ тарсончак ва бечуръат бошад, бигзор аз кӯҳи Қильод гашта равад". Ва бисту ду ҳазор нафар аз қавм гашта рафтанд, ва даҳ ҳазор нафар боқӣ монданд.

4. Ва Худованд ба Қидъун гуфт: «Қавм ҳанӯз бисъёранд; онҳоро назди об фурӯд ор, то ки дар он ҷо Ман барои ту аз онҳо интиҳоб намоям; ва ҳангоме ки дар бораи касе ба ту бигӯям: "Ин бо ту биравад", — вай бо ту хоҳад рафт, ва дар бораи касе ба ту бигӯям: "Ин бо ту наравад", — вай нахоҳад рафт».

5. Ва қавмро назди об фурӯд овард. Ва Худованд ба Қидъун гуфт: «Ҳар кӣ обро бо забони худ бинӯшад, чунон ки сағ менӯшад, варо танҳо бигузор, ва ҳар киро низ, ки ба зонуи худ ҳам шуда бинӯшад».

6. Ва шумораи онҳое ки даст ба даҳон оварда нӯшиданд, сесад нафар буд; ва тамоми бақияи қавм ба зонуи худ ҳам шуда, об нӯшиданд.

Қидъун сесад мардро ҷудо мекунад.

7. Ва Худованд ба Қидъун гуфт: «Бо ин сесад нафар, ки даст ба даҳон оварда нӯшиданд, Ман шуморо начот хоҳам дод, ва Мидьёнро ба дасти ту таслим хоҳам намуд, ва тамоми қавм бигзор ҳар яке ба макони худ бираванд».

8. Ва он мардон тӯшаи қавм ва шохҳои худро ба дасти худ гирифтанд, ва бақияи исроилиёнро ӯ ба хаймаҳошон фи-

ристода, сесад нафарро нигоҳ дошт; ва ўрдуи Мидьён дар поёни ӯ, дар водӣ буданд.

9. Ва дар ҳамон шаб Худованд ба ӯ гуфт: «Бархоста, ба ўрду фурӯд ой, зеро ки онро ба дасти ту таслим намудаам.

10. Ва агар ту аз фурӯд омадан метарсида бошӣ, бо нав-кари худ Фууро ба ўрду фурӯд ой.

11. Ва чун бишнави, ки онҳо чӣ мегӯянд, баъд аз он даст-ҳои ту қавӣ хоҳад гардид, ва ба ўрду фурӯд хоҳӣ омад». Ва ӯ бо ҳамроҳии навқараш Фууро ба канори дастаи пешгарди мусаллаҳе ки дар ўрду буд, фурӯд омад.

12. Ва Мидьён ва Амолқ ва тамоми аҳли машриқ, ки дар водӣ ўрду зада буданд, мисли малах сершумор буданд; ва шугурони онҳо сонун шумор надошт, мисли реге ки дар соҳили баҳр аст, бисъёр буд.

13. Ва Чидьўн омад. Ва инак, касе ба рафиқаш хоби худро ҳикоят карда, мегӯяд: «Ман хоб дидам, ки як қурси нони чавин дар ўрдуи Мидьён ғелида омада, ба хаймае расид, ва онро зада чаппаву роста кард, ва хайма фурӯ ғалтид».

14. Ва рафиқаш дар ҷавоб гуфт: «Ин ҷуз шамшери Чидьўн ибни Юош, марди исроилӣ, чизи дигаре нест. Мидьён ва тамоми ўрдуро Худо ба дасти вай таслим кардааст».

15. Ва ҳамин ки Чидьўн ҳикояти хоб ва таъбири онро шунид, сачда бурда, ба ўрдуи Исроил баргашт, ва гуфт: «Бархезед! Зеро ки Худованд ўрдуи Мидьёнро ба дасти шумо таслим кардааст».

Ғалаба бар Мидьён.

16. Ва сесад нафарро ба се ғавҷ тақсим намуд, ва ба дасти хамаи онҳо шохҳо ва кӯзаҳои холи дод, ва андаруни кузаҳо машғалҳо буд.

17. Ва ба онҳо гуфт: «Ба ман нигоҳ карда, мисли ман амал намоед. Инак, ман ба канори ўрду мерасам, ва ҳар чи ман бикунам, шумо ончунон бикунед.

18. Ва ҳангоме ки ман ва ҳамаи онҳое ки бо ман ҳастанд, шох навозем, шумо низ гирдогирди тамоми ўрду шохҳоро бинавозед ва фаръед зада, бигӯед: "Барои Худованд ва барои Қидъун!"»

19. Ва Қидъун ва сад нафаре ки бо ӯ буданд, ба канори ўрду дар ибтидои поси миёна, вақте ки посбонон навакак иваз шуда буданд, расида, шохҳоро навохтанд ва кӯзаҳоро, ки дар дасташон буд, шикастанд.

20. Ва ҳар се фавҷ шохҳоро навохтанд, ва кӯзаҳоро шикастанд, ва машъалҳоро дар дасти чапашон ва шохҳоро дар дасти росташон нигоҳ дошта, менавохтанд ва фаръед меза-данд: «Шамшер барои Худованд ва барои Қидъун!»

21. Ва ҳар яке дар ҷои худ гирдогирди ўрду истоданд; ва тамоми ўрду давида ва фаръед зада, рӯ ба гурез ниҳоданд.

22. Ва сесад шох як зайл менавохт, ва Худованд шамшери ҳар якеро сӯи рафикаш нигаронид, ва дар тамоми ўрду вазъият ҷунин буд, ва ўрду то Байт-Ҳашитто ба сӯи Сареро ва то канори Обил-Маҳӯло, ки назди Таббот аст, гурехтанд.

23. Ва исроилиён аз Нафтоли ва Ошер ва тамоми Ме-нашше чамъ шуда, Мидъёнро таъқиб карданд.

24. Ва Қидъун ба тамоми кӯҳи Эфроин қосидон фирис-тода, гуфт: «Ба пешвози Мидъён фуруд оед ва онҳоро аз манбаъҳои об то Байт-Боро ва аз маъбарҳои Ўрдун маҳ-рум созед». Ва тамоми мардуми Эфроим чамъ шуда, манбаъҳои обро то Байт-Боро, ва маъбарҳои Урдунро ишғол карданд.

25. Ва ду мири Мидъён — Ўриб ва Заибро дастгир карда, Ўрибро дар Сур-Ўриб, ва Заибро дар Еқеб-Заиб куштанд, ва Мидъёнро таъқиб карданд; ва каллаи Ўриб ва Заибро аз он тарафи Урдун назди Қидъун оварданд.

БОБИ ҲАШТУМ

Ҳархашаи сибти Эфроим, Аъмоли Қидъун ва фавти ӯ.

1. Ва мардуми Эфроим ба ӯ гуфтанд: «Ин чӣ кор аст, ки ба мо кардӣ, яъне вақте ки бар зидди Мидьён ба чанг рафтӣ, моро даъват нанамудӣ?» Ва ба ӯ саҳт хархаша карданд.
2. Вале ӯ ба онҳо гуфт: «Алҳол ман чӣ коре мисли шумо кардаам? Оё шингилҳои охирине ки Эфроим чидааст, аз тамоми ангурчини Абиезер бехтар нест?»
3. Мирони Мидьён, Ҷриб ва Забро Худо ба дасти шумо таслим намуд, ва ман чӣ коре мисли шумо метавонистам бикунам?» Вақте ки ӯ ин суҳанро гуфт, хашмашон аз ӯ фуру нишаст.
4. Ва Қидьун ба Ҷрдун расид; ӯ ва сесади нафаре ки ҳам-роҳаш буданд, убур карданд. Онҳо монда шуда буданд, вале ҳанӯз тақиб менамуданд.
5. Ва ӯ ба мардуми Суккӯт гуфт: «Лутфан, ба қавме ки дар ақиби ман равонанд, нон бидиҳед, зеро ки онҳо монда шудаанд, ва ҳол он ки ман подшоҳони Мидьён, Забах ва Салмуноъро тақиб менамоям».
6. Вале мирони Суккӯт гуфтанд: «Магар кафи Забах ва Салмуноъ аллақай дар дасти туст, то ки ба лашкари ту»
7. Ва Қидьун гуфт: «Ба ин сабаб, вақте ки Худованд Забах ва Салмуноъро ба дасти ман таслим намояд, ман гӯш-ти бадани шуморо бо хорҳои биёбон ва бо янтоқҳо хоҳам кӯфт».
8. Ва аз он ҷо ӯ ба Фануил рафта, ба мардумаш аини ҳамон суҳанро гуфт, ва онҳо ба ӯ он гуна ҷавоб доданд, ки мардуми Суккӯт ҷавоб дода буданд.
9. Ва ӯ ба мардуми Фануил низ гуфт: «Вақте ки ба са-ломатӣ баргардам, ин бурҷро вайрон хоҳам кард».
10. Ва Забах ва Салмуноъ дар Қарқӯр буданд, ва ӯрдуи онҳо тақрибан аз понздаҳ ҳазор нафар иборат буд, ки инҳо аз тамоми ӯрдуи аҳли машриқ боқӣ монда буданд, чунки саду бист ҳазор нафар мардони чангӣ несту нобуд шуда буданд.
11. Ва Қидьун бо роҳи хайманишинон ба тарафи шарқии Нӯвоҳ ва Ёҷбеҳо баромада, ӯрдуро зарба зад, дар сурате ки ӯрду бепарво мезистанд.

12. Забах ва Салмуноъ рӯ ба гурез оварданд, ва ӯ онҳоро таъкиб менамуд, ва ду подшоҳи Мидъён, Забах ва Салмуноъро дастгир кард, ва тамоми ӯрду ба ҳарос афтоданд.
13. Ва Қидъӯн ибни Юош аз баландии Ҳорас аз ҷанг баргашт.
14. Ва амрадеро аз мардуми Суккӯт дастгир карда, аз вай пурсупос намуд, ва вай барои ӯ номҳои мирони Суккӯт ва пирони онро, ки ҳафтоду ҳафт нафар буданд, навишт.
15. Ва ӯ назди мардуми Суккӯт омада, гуфт: «Инак Забах ва Салмуноъ, ки дар бораи онҳо шумо тамасхур намуда, гуф-тед: "Магар кафи Забах ва Салмуноъ аллакай дар дасти туст, то ки ба одамони хастаи ту нон диҳем?"»
16. Ва пирони шаҳр ва хорҳои биёбон ва янтоқҳоро гирифт-та, бо онҳо мардуми Суккӯтро ба ҷазо мустаҳик намуд.
17. Ва бурчи Фануилро вайрон карда, мардуми шаҳро кушт.
18. Ва ба Забах ва Салмуноъ гуфт: «Онҳое ки шумо дар Тобӯр куштед, чӣ гуна одамон буданд?» Ва гуфтанд: «Онҳо мисли ту буданд, ҳар яке намуди шоҳзодаро дошт».
19. Ва ӯ гуфт: «Онҳо бародарони ман, писарони модари ман буданд. Ба Худованди Ҳай қасам, ки агар онҳоро зинда нигоҳ медоштед, ман шуморо намекуштам».
20. Ва ба нахустзодаи худ Етер гуфт: «Бархез ва онҳоро бидуш!» Лекин амрад шамшери худро накашид, зеро ки метарсид, чунки ҳанӯз амрад буд.
21. Ва Забах ва Салмуноъ гуфтанд: «Бархез ва моро би-куш, зеро ки мардро мардонагӣ месазад». Ва Қидъӯн бар-хоста, Забах ва Салмуноъро кушт, ва ҳилолҳои зарринро, ки бар гардани шутурҳошон буд, гирифт.
22. Ва исроилиён ба Қидъӯн гуфтанд: «Бар мо салтанат бирон, ҳам худат, ҳам писарат, ҳам писари писарат; зеро ки ту моро аз дасти Мидъён раҳо кардӣ».
23. Вале Қидъӯн ба онҳо гуфт: «Ман бар шумо салтанат нахоҳам ронд, писарам низ бар шумо салтанат нахоҳад ронд; Худованд бар шумо салтанат хоҳад ронд».

24. Ва Чидъӯн ба онҳо гуфт: «Аз шумо хоҳише дорам, ки ҳар яке аз шумо гӯшворае аз ғанимати худ ба ман би-диҳад». Зеро ки исмоилиён гӯшвораҳои тилло доштанд.
25. Ва гуфтанд: «Албатта хоҳем дод». Ва пероҳане паҳн карда, ҳар яке гӯшвораеро аз ғанимати худ дар он андох-танд.
26. Ва вазни гӯшвораҳои тилло ки ӯ талабид, ҳазору ҳафтсад сикли тилло буд, ғайр аз ҳилолҳо ва ҳалқаҳо ва либосҳои арғувоне ки бар подшоҳони Мидъён буд, ва ғайр аз гарданбандҳое ки бар гардани шутурҳошон буд.
27. Ва Чидъӯн аз он тилло эфӯд сохта, онро дар шаҳри худ Ўфро гузошт; ва ҳамаи исроилиён аз пушти он дар он ҷо ба бутпарастӣ дода шуданд, ва он барои Чидъӯн ва хонадони ӯ доме гардид.
28. Ва аҳли Мидъён пеши банӣ-Исроил итоат карданд, ва дигар сари худро набардоштанд; ва замин дар айёми Чидъӯн чил сол ором ёфт.
29. Ва Ерубаал ибни Юош рафта, дар хонаи худ умр ба сар бурд.
30. Ва Чидъӯн ҳафтод писар дошт, ки аз камари ӯ ба вучуд омада буданд, зеро ки занонаш бисъёр буданд.
31. Ва суррияе ки ӯ дар Шакем дошт, вай низ барои ӯ писаре зоид, ва ӯ ин писарро Абималик ном монд.
32. Ва Чидъӯн ибни Юош дар пирии некӯ вафот ёфт, ва дар мақбараи падараш Юош дар Ўфрои Абизрӣ дафн карда шуд.

Бори панҷум аз Худо дур шуда, ошӯб бардоштанд.

33. Ва чунин воқеъ шуд, ки чун Чидъӯн вафот ёфт, банӣ-Исроил аз нав ба ибодати Баалҳо дода шуданд, ва Баал-Бритро худои худ донистанд.
34. Ва банӣ-Исроил Худованд Худои худро ба ёд наоварданд, ки ӯ онҳоро аз дасти ҳамаи душманоне ки дар гирду пеши худ доштанд, раҳо карда буд.
35. Ва ба хонадони Ерубаал, ки Чидъӯн бошад, ба хоти-ри тамоми некие ки ӯ ба Исроил карда буд, эҳсон нанамуданд.

БОБИ НУҲУМ

Суиқасди Абималик.

1. Ва Абималик ибни Еруббаал назди бародарони модараш ба Шакем рафт; ва ба онҳо ва ба тамоми қабилаи хонадони падари модараш сухан ронда, гуфт:
2. «Лутфан, дар гӯшҳои ҳамаи сокинони Шакем бигӯед: "Барои шумо кадомаш беҳтар аст: оё бар шумо ҳафтад на-фар, яъне ҳамаи писарони Еруббаал салтанат ронанд, ё ки бар шумо як нафар салтанат ронад?" Ва ба ёд оваред, ки ман устухон ва гӯшти шумо ҳастам».
3. Ва бародарони модараш дар бораи ӯ дар гӯшҳои ҳамаи сокинони Шакем ҳамаи ин суханонро гуфтанд; ва дили онҳо ба тарафдории Абималик моил шуд, зеро ки гуфтанд: «Ӯ бародари мост».
4. Ва аз хонаи Баал-Брит ҳафтад сиқл нуқра ба ӯ доданд; ва Абималик одамони бемулоҳиза ва лоуболро ба он нуқра киро кард, ва онҳо аз ақиб ӯ рафтанд.
5. Ва ӯ ба хонаи падараш ба Ӯфро омада, бародарони худ, писарони Еруббаалро, ки ҳафтад нафар буданд, бар як санг кушт; вале Ютом, писари хурдии Еруббаал, зинда монд, чунки пинҳон шуд.
6. Ва ҳамаи сокинони Шакем ва тамоми аҳли Байт-Миллӯ чамъ шуда рафтанд ва Абималикро назди булути сутун, ки дар Шакем буд, подшоҳ карданд.
7. Ва хангоме ки инро ба Ютом хабар доданд, ӯ рафта, бар сари кӯҳи Царизим истод, ва овози худро баланд карда, фаръёд зад ва ба онҳо гуфт: «Маро бишнавед, эй сокинони Шакем, то ки Худо шуморо бишнавад!»
8. Як замоне дарахтон рафтанд, то ки подшоҳеро бар худ тадҳин намоянд; ва ба дарахти зайтун гуфтанд: "Бар мо подшоҳӣ бикун".

9. Вале дарахти зайтун ба онҳо гуфт: "Оё рағғани худро, ки бо он Худо ва одамнро чалол медиҳанд, ман тарк ку-нам, ва рафта овора шавам, то ки бар дарахтон ниғаҳбонӣ намоям?"
10. Ва дарахтон ба дарахти анҷир гуфтанд: "Ту омада, бар мо подшоҳӣ бикун".
11. Вале дарахти анҷир ба онҳо гуфт: "Оё ширинӣ ва меваи хуби худро ман тарк кунам, ва рафта овора шавам, то ки бар дарахтон ниғаҳбонӣ намоям?"
12. Ва дарахтон ба токи ангур гуфтанд: "Ту омада, бар мо подшоҳӣ бикун".
13. Вале токи ангур ба онҳо гуфт: "Оё шираи худро, ки Худо ва одамнро дилшод мегардонад, ман тарк кунам ва рафта овора шавам, то ки бар дарахтон ниғаҳбонӣ намоям?"
14. Ва ҳамаи дарахтон ба хори муғелон гуфтанд: "Ту ома-да, бар мо подшоҳӣ бикун".
15. Ва хори муғелон ба дарахтон гуфт: "Агар ҳақиқатан шумо маро бар худ ба подшоҳӣ тадҳин мекарда бошед, пас биёед ва дар сояи ман паноҳ баред; вагар на, оташе аз хори муғелон берун омада, арзҳои Лубнонро фурӯ хоҳад бурд".
16. Ва акнун, агар шумо ҳақиқатан ва аз рӯи адолат амал намуда, Абималикро подшоҳ карда бошед, ва агар ба Еру-баал ва хонадонаш некӣ карда бошед, ва агар ба ӯ муво-фиқи амали дастҳояш муносибат карда бошед, —
17. Дар сурате ки падарам барои шумо ҷангида ва ҷони худро дар хатар гузошта, шуморо аз дасти Мидьён раҳо кард,
18. Вале шумо имрӯз бар хонадони падарам қиём намуда, ҳафтод нафар писарони ӯро бар як санг куштед, ва писари канизи ӯ — Абималикро бар сокинони Шакем подшоҳ кардед, зеро ки вай бародари шумост!
19. Ва агар ҳақиқатан ва аз рӯи адолат имрӯз ба Ерубаал ва хонадонаш чунин амал карда бошед, — пас шумо аз Абималик шод бошед, ва ӯ низ аз шумо шод бошад.
20. Вагар на, оташе аз Абималик берун омада, сокинони Шакем ва аҳли Байт-Миллӯро фурӯ хоҳад бурд, ва оташе аз

сокинони Шакем ва аҳли Байт-Миллӯ берун омада, Абималикро фурӯ хоҳад бурд».

21. Ва Ютом давида, рӯ ба гурез ниҳод ва ба Баир расида, аз дасти бародараш Абималик дар он ҷо сокин шуд.

22. Ва Абималик се сол бар Исроил салтанат ронд.

23. Ва Худо рӯҳи шарире дар миёни Абималик ва сокинони Шакем фиристод, ва сокинони Шакем дар ҳаққи Абималик хиёнат карданд,

24. То интиқоми ситаме ки дар ҳаққи ҳафтод писари Еру-баал ба амал омад, гирифта шавад, ва хуни онҳо бар гардани бародарашон Абималик, ки онҳоро кушт, ва бар гардани сокинони Шакем афтад, ки онҳо дастҳои ӯро дар куштани бародаронаш тақвият доданд.

25. Ва сокинони Шакем ба муқобили ӯ бар қуллаҳои кӯҳ-ҳо каминваронро гузоштанд, ва онҳо ҳар касро, ки дар роҳ аз пешашон мегузашт, тороч мекарданд; дар ин бора ба Абималик хабар дода шуд.

26. Ва Ҷуал ибни Обид бо бародаронаш омад, ва онҳо дар Шакем мегаштанд; ва сокинони Шакем ба ӯ умед бастанд.

27. Ва ба саҳро баромада, ҳосили тоқҳои худро чиданд, ва онро дар чархуштҳо фишурда, базмҳо барпо карданд, ва ба хонаи худон худ омада, хӯрданд ва нӯшиданд ва Абималикро лаънат гуфтанд.

28. Ва Ҷуал ибни Обид гуфт: «Абималик кист ва Шакем кист, ки ба вай бандагӣ кунем? Вай, охир, писари Ерубаал мебошад, ва Забул фақат амалдори ӯст! Беҳтар аст, ки ба одамони Ҷамӯр падари Шакем бандагӣ кунед! Чаро мо ба вай бандагӣ мекардаем?»

29. Кошки ин қавм зери дасти ман мебуданд, ва ман Абималикро дур мекардам!» Ва ба Абималик гуфт: «Лашкари худро биафзой ва берун ой!»

30. Ва сардори шаҳр, Забул, суханони Ҷуал ибни Обидро шунида, хашмаш аланга гирифт.

31. Ва пинҳонӣ қосидонро назди Абималик фиристода, гуфт: «Инак, Ҷуал ибни Обид ва бародаронаш ба Шакем омаданд, ва инак онҳо аҳли шаҳро ба муқобили ту ба шӯр меоваранд.
32. Ва акнун шабона бархез, худат ва қавме ки бо ту ҳастанд, ва дар сахро камин кун.
33. Ва субҳидам, баробари тулӯъ кардани офтоб, бархоста, ба шаҳр ҳуҷум намо; ва инак, ӯ ва қавме ки бо ӯ ҳастанд, сӯи ту берун хоҳанд омад, ва он гоҳ ба онҳо ҳар он чи аз дас-тат ояд, хоҳӣ кард».
34. Ва Абималик ва тамоми қавме ки бо ӯ буданд, шабона бархостанд, ва чор даста шуда, бар Шакем камин гирифтанд.
35. Ва Ҷуал ибни Обид берун омада дар даҳани дарво-заи шаҳр истод; ва Абималик бо қавме ки ҳамроҳи ӯ буданд, аз камин бархост;
36. Ва Ҷуал қавмро дида, ба Забул гуфт: «Инак, қавм аз қуллаҳои кӯҳҳо фурӯд меоянд». Ва Забул ба ӯ гуфт: «Соҷи кӯҳҳоро ту мисли одамон мебинӣ».
37. Ва Ҷуал боз суҳан ронда, гуфт: «Инак, қавм аз нофи замин фурӯд меоянд; ва як даста аз роҳи Элӯн-Меӯненим меоянд».
38. Ва Забул ба ӯ гуфт: «Даҳони ту кучост, ки мегуфтӣ: "Абималик кист, ки ба вай бандагӣ кунем?" Инҳо, охир, ҳамон қавме ҳастанд, ки ту ба онҳо безътиной намудӣ. Акнун берун рафта, бо онҳо ҳарбу зарб кун».
39. Ва Ҷуал пешопеши сокинони Шакем берун омада, бо Абималик ҷанг кард.
40. Ва Абималик ӯро таъкиб намуд, ва ӯ аз пеши вай гурехт; ва мақтулони зиёде то худӣ даҳани дарвоза фурӯ галтиданд.
41. Ва Абималик дар Орумо сокин шуд; ва Забул Ҷуал ва бародаронашро бадар ронд, то ки дар Шакем сукунат на-дошта бошанд.
42. Ва фардош чунин воқеъ шуд, ки қавм ба сахро бароманд; ва инро ба Абималик хабар доданд. 43. Ва ӯ қавми худро гирифта, ба се даста тақсим кард, ва дар сахро камин гирифт; ва дид, ки инак, қавм аз шаҳр берун меоянд, ва ӯ бархоста, онҳоро зарба зад.

44. Ва Абималик ва дастае ки бо \bar{u} буданд, ҳамла оварда, дар даҳани дарвозаи шаҳр истоданд, ва ду дастаи дигар бар ҳамаи онҳое ки дар саҳро буданд, ҳучум карда, онҳоро зарба заданд.
45. Ва Абималик тамоми он рӯз бо аҳли шаҳр ҷанг карда, шаҳрро забт намуд, ва қавмеро, ки дар он буданд, кушт; ва шаҳрро валангор карда, намак бар он пошид.
46. Ва ҳамаи сокинони бурчи Шакем инро шунида, ба бурчи Байт-Ил-Брит омаданд.
47. Ва ба Абималик хабар расид, ки ҳамаи сокинони бурчи Шакем дар он ҷо ҷамъ шудаанд.
48. Ва Абималик ва тамоми қавме ки бо \bar{u} буданд, ба кӯҳи Салмӯн баромаданд; ва Абималик табаре ба дасти худ гирифта, шоҳаи калоне аз дарахт бурид, ва онро бардошта, бар китфи худ гузошт, ва ба қавме ки бо \bar{u} буданд, гуфт: «Он чи ман кардам, дидед; пас таъчил намуда, мисли ман амал кунед».
49. Ва тамоми қавм низ, ҳар яке шоҳаи худро бурида аз ақиби Абималик рафтанд, ва онҳоро дар гирди бурҷ гузошта, ба воситаи онҳо бурҷро оташ доданд; ва ҳамаи одамони бурчи Шакем низ, ки тақрибан ҳазор мард ва зан буданд, мурданд.
50. Ва Абималик ба Тебес рафт; ва назди Тебес \bar{u} рду зада, онро забт намуд.
51. Ва андаруни шаҳр бурчи мустаҳкаме буд; ва ҳамаи мардон ва занон, ва ҳамаи сокинони шаҳр, дар он ҷо гурехта ва аз пушти худ дарҳоро баста, болои боми бурҷ баромаданд.
52. Ва Абималик назди бурҷ омада, бо он ҷанг кард, ва ба даҳани бурҷ наздик шуд, то ки онро оташ диҳад.
53. Ва зане порчаи санги осийро бар сари Абималик андохта, косаҳонаи сарашро шикаст.
54. Ва \bar{u} зуд навқари силоҳбардори худро хонда, ба вай гуфт: «Шамшератро кашида, маро бикӯш, мабодо гӯянд, ки "зане \bar{u} ро кушт"». Ва навқараш \bar{u} ро шамшер зад, ва \bar{u} мурд.
55. Ва исроилиён диданд, ки Абималик мурд, ва ҳар яке ба макони худ рафтанд.

56. Ва Худо бадкирдории Абималикро, ки дар ҳаққи пада-раш бо куштани ҳафтод бародари худ карда буд, бар сараш баргардонид; ва тамоми бадкирдории мардumi Шакемро Худо бар сарашон баргардонид; ва лаънати Ютом ибни Еру-баал бар онҳо омад.

БОБИ ДАҲУМ

Тӯлоъ — довари ҳафтум.

1. ВА баъд аз Абималик Тӯлоъ ибни Фуоҳ ибни Дӯдӯ, марде аз сибти Исокор бархост, то ки Исроилро начот диҳад; ва ӯ дар Шомир, дар кӯҳи Эфроим сукунат дошт.

2. Ва ӯ бар Исроил бисту се сол доварӣ намуд; ва ӯ ва-фот ёфта, дар Шомир дафн карда шуд.

Ёир — довари ҳаштум.

3. Ва баъд аз ӯ Ёири ҷилъодӣ бархоста, бар Исроил бисту ду сол доварӣ намуд. 4. Ва ӯ сӣ писар дошт, ки бар сӣ харкурра савор мешу-данд, ва онҳо сӣ шаҳр доштанд; онҳо то имрӯз деҳоти Ёир номида мешаванд, ки дар замини Ҷилъод воқеанд.

5. Ва Ёир вафот ёфта, дар Қомӯн дафн карда шуд.

Бори шашум аз Худо дур шудани Исроил ва гирифтори асорат гардидани он.

6. Ва аз нав банӣ-Исроил он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва Баалҳо, ва Аштораҳо, ва худоёни Арам, ва худоёни Сидӯн, ва худоёни Мӯоб, ва худоёни банӣ-Аммӯн, ва худоёни фалиштиёнро ибодат мекар-данд; ва Худовандро тарк намуданд, ва ӯро ибодат намекар-данд.

7. Ва хашми Худованд бар Исроил аланга гирифт, ва ӯ онҳоро ба дасти фалиштиён ва ба дасти банӣ-Аммӯн таслим намуд.

8. Ва онҳо банӣ-Исроилро дар он сол ба танг оварданд ва азият доданд; ҳаждаҳ сол дар ҳаққи тамоми банӣ-Исроил, ки дар он тарафи Урдун, дар замини амӯриён, дар Қильод буданд, зулм карданд.
9. Ва банӣ-Аммӯн аз Урдун гузаштанд, то ки ба Яхудо ва Бинъёмин ва хонадони Эфроим низ ҷанг кунанд: ва исроилиён бағоят ба танг омаданд.
10. Ва банӣ-Исроил сӯи Худованд истиғоса бурда, гуфтанд: «Мо пеши Ту гуноҳкор шудаем, зеро ки Худои худро тарк намуда, Баалҳоро ибодат кардаем».
11. Ва Худованд ба банӣ-Исроил гуфт: «Ман, охир, шу-моро аз мисриён, ва аз амӯриён, ва аз банӣ-Аммӯн, ва аз фалиштиён наҷот додам;
12. Ва аҳли Сидӯн, ва Амолеқ, ва Моӯн шуморо ба танг оварданд, ва шумо сӯи ман истиғоса бурдед, ва Ман шумо-ро аз дасти онҳо наҷот додам.
13. Ва шумо Маро тарк карда, худоёни дигарро ибодат намудед, бинобар ин Ман шуморо дигар наҷот нахоҳам дод.
14. Биравед ва сӯи худоёне ки баргузидаед, истиғоса ба-ред; бигзор онҳо шуморо дар вақти тангии шумо наҷот ди-ҳанд».
15. Ва банӣ-Исроил ба Худованд гуфтанд: «Мо гуноҳ-кор шудаем; ҳар он чи дар назари ту писанд ояд, ба мо бикун, фақат имрӯз моро раҳой дех».
16. Ва онҳо худоёни бегонаро аз даруни худ дур карданд, ва Худовандро ибодат намуданд; ва дили Ӯ аз боиси ази-ятҳои Исроил маҳзун шуд.
17. Ва банӣ-Аммӯн ҷамъ шуда, дар Қильод ӯрду заданд; ва банӣ-Исроил ҷамъ шуда, дар Мисфо ӯрду заданд.
18. Ва қавм, сарварони Қильод, ба якдигар гуфтанд: «Он касе ки бар зидди банӣ-Аммӯн ба ҷанг шурӯъ намояд, сар-дори ҳамаи сокинони Қильод хоҳад буд».

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Йифтоҳ — довари нӯҳум.

1. Ва Ёифтоҳи чилъодӣ баҳодури ҷасуре буд; ва ӯ писа-ри зани зинокоре буд; ва Ёифтохро Ҷилъод ба дунъё овар-да буд.
2. Ва зани Ҷилъод писарон барои ӯ зоид; ва ҳангоме ки писарони занаш калон шуданд, Ёифтохро бадар ронда, ба ӯ гуфтанд: «Ту дар хонаи падари мо мерос нахоҳӣ гирифт, зеро ки ту писари зани дигаре ҳастӣ».
3. Ва Ёифтоҳ аз пеши бародаронаш гурехта, дар замини Туб маскан гирифт; ва мардumi бенаво назди Ёифтоҳ ҷамъ шуда, бо ӯ тохтутоз мекарданд.
4. Ва пас аз муддате чунин воқеъ шуд, ки банӣ-Аммӯн ба Исроил ҷанг карданд.
5. Ва ҳангоме ки банӣ-Аммӯн бо Исроил ҷанг мекарданд, пирони Ҷилъод рафтанд, то ки Ёифтохро аз замини Туб даъват намоянд.
6. Ва ба Ёифтоҳ гуфтанд: «Биё ва саркардаи мо бош, то ки бо банӣ-Аммӯн ҷанг кунем».
7. Ва Ёифтоҳ ба пирони Ҷилъод гуфт: «Шумо, охир, аз ман нафрат доштед, ва маро аз хонаи падарам бадар рон-дед; ва ҷаро акнун, дар вақти тангии худ, назди ман омадаед?»
8. Ва пирони Ҷилъод ба Ёифтоҳ гуфтанд: «Аз он сабаб акнун назди ту баргаштаем, ки ту бо мо рафта, ба муқо-били банӣ-Аммӯн ҷанг кунӣ, ва барои мо ва ҳамаи сокинони Ҷилъод пешво бошӣ».
9. Ва Ёифтоҳ ба пирони Ҷилъод гуфт: «Агар шумо маро барои ҷангидан бар зидди банӣ-Аммӯн баргардонед, ва Худованд онҳоро ба ман таслим намояд, пас ман пешвои шумо хоҳам буд».
10. Ва пирони Ҷилъод ба Ёифтоҳ гуфтанд: «Худованд дар миёни мо шоҳид бошад, ки мо яқинан мувофиқи сухани ту амал хоҳем кард».
11. Ва Ёифтоҳ бо пирони Ҷилъод равона шуд, ва қавм ӯро бар худ пешво ва саркарда таъин намуданд; ва Ёифтоҳ ҳамаи суханонашро ба ҳузури Худованд дар Мисфо ба забон ронд.

12. Ва Йифтоҳ назди подшоҳи банӣ-Аммӯн қосидон фирис-тода, гуфт: «Туро бо ман чӣ кор аст, ки назди ман омадай, то ки бо замини ман ҷанг кунӣ?»

13. Ва подшоҳи банӣ-Аммӯн ба қосидони Йифтоҳ гуфт: «Зеро ки исроилиён, вақте ки аз Миср берун омаданд, зами-ни маро аз Арнӯн то Яббӯқ ва то Ҷрдун гирифтанд; ва акнун онҳоро ба саломатӣ баргардон».

14. Ва Йифтоҳ бори дигар назди подшоҳи банӣ-Аммӯн қосидон фиристод,

15. То ки ба ӯ бигӯянд: «Йифтоҳ чунин мегӯяд: исрои-лиён замини Мӯоб ва замини банӣ-Аммӯнро нагирифтаанд;

16. Зеро исроилиён, вақте ки аз Миср берун омаданд, дар биёбон то баҳри Қулзум роҳ гашта, ба Қодеш расиданд;

17. Ва Исроил қосидон назди подшоҳи Адӯм фиристоданд, то бигӯянд: "Лутфан, мо аз замини ту бигзарем", вале под-шоҳи Адӯм гӯш накард; ва назди подшоҳи Мӯоб фиристо-данд, ва ӯ розӣ нашуд; ва Исроил дар Қодеш монданд.

18. Ва дар биёбон роҳ гашта, замини Адӯм ва замини Мӯобро давр заданд, ва ба ҷониби шарқии замини Мӯоб расида, дар он тарафи Арнӯн ӯрду заданд; вале ба ҳудуди Мӯоб надаромаданд, зеро ки Арнӯн ҳудуди Мӯоб аст.

19. Ва Исроил қосидон назди Сихӯн подшоҳи амӯриён, подшоҳи Ҳешбӯн фиристоданд, ва Исроил ба вай гуфтанд: "Лутфан, мо аз замини ту ба макони худ бигзарем".

20. Вале Сихӯн ба Исроил эътимод накард, ки аз ҳуду-ди вай бигзаранд; ва Сихӯн тамоми қавми худро ҷамъ овард, ва онҳо дар Яҳас ӯрду заданд; ва ӯ бо Исроил ҳарбу зарб намуд.

21. Ва Худованд Худои Исроил Сихӯн ва тамоми қавми варо ба дасти Исроил супурд, ва ба онҳо шикаст расониданд; ва Исроил тамоми замини амӯриёнро, ки дар он замин сокин буданд, тасарруф карданд.

22. Ва тамоми ҳудуди амӯриёнро аз Арнӯн то Яббӯқ, ва аз биёбон то Ҷрдун тасарруф карданд.

23. Ва алҳол Худованд Худои Исроил амӯриёнро аз пеши қавми Худ Исроил бадар рондааст, ва ту мехохӣ он заминро тасарруф намой?

24. Ту, охир, он чиро, ки худоят Камуш барои тасар-руфи ту додааст, тасарруф намо; вале ҳар киро, ки Худованд Худои мо аз пешӣ мо бадар рондааст, замини варо мо тасар-руф хоҳем кард.

25. Ва алҳол оё ту аз Болоқ ибни Сиффӯр, подшоҳи Мӯоб, беҳтар ҳастӣ? Оё вай бо Исроил низоъ намуд, ё бо онҳо чанг кард?

26. Дар сурате ки Исроил дар Ҳешбун ва деҳоташ, ва дар Арбӯр ва деҳоташ, ва дар ҳамаи шаҳрҳои атрофи Арнӯн сесад сол боз сукунат дорад, чаро дар ни муддат онҳоро кашида нагирифтаед?

27. Ман пеши ту гуноҳе накардаам, вале ту ба ман бадӣ карда, бо чанг ба сари ман омадаӣ; пас бигзор Худованди Довар имрӯз дар миёни банӣ-Исроил ва банӣ-Аммӯн доварӣ намояд!»

28. Валекин подшоҳи банӣ-Аммӯн ба суханони Йифтоҳ, ки назди ӯ фиристода буд, гӯш накард.

29. Ва Рӯҳи Худованд бар Йифтоҳ буд, ва ӯ аз Цильод ва Менашше гузашт, ва аз Мисфои Цильод гузашт, ва аз Мисфои Цильод ба ҳудуди банӣ-Аммӯн гузашт.

Қасами фалокатовари Йифтоҳ.

30. Ва Йифтоҳ барои Худованд назр карда, гуфт: «Агар Ту банӣ-Аммӯнро ба дасти ман таслим намой,

31. Он гоҳ бигзор чунин шавад: ҳангоме ки аз банӣ-Аммӯн ба саломатӣ баргардам, ҳар кӣ аз дари хонаи ман ба пешвози ман берун ояд, бигзор аз они Худованд бошад, ва ман варо ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ хоҳам овард».

32. Ва Йифтоҳ ба ҳудуди банӣ-Аммӯн гузашт, то ки бо он-ҳо чанг кунад; ва Худованд онҳоро ба дасти ӯ супурд.

33. Ва ӯ ба онҳо аз Арӯэр то даромадгоҳи Минит, ки бист шаҳр воқеъ буд, ва то Обил-Каромим шикасти бағоят бу-зурге расонид; ва банӣ-Аммӯн пеши банӣ-Исроил сар фуру-варданд.
34. Ва Йифтоҳ ба Мисфо ба хонаи худ омад, ва инак, духтараш ба пешвози ӯ бо дойра ва рақс берун омад; вай фарзанди ягонаи ӯ буд; ғайр аз вай ӯ писаре ё духтаре надошт.
35. Ва ҳамин ки ӯ варо дид, либоси худро дарронида, гуфт: «Оҳ, духтарам! Ту маро дар залолат андохтӣ ва яке аз ғамоварони ман гаштӣ: ман даҳони худро ба ҳузурӣ Худованд кушодам, ва наметавонам баргардам».
36. Вай ба ӯ гуфт: «Эй падарам! Ту даҳони худро ба ҳу-зури Худованд кушодай, пас чунон ки аз даҳонат берун омадааст, бо ман амал намо, дар сурате ки Худованд барои ту аз душманонат, аз банӣ-Аммӯн интиқом гирифтааст».
37. Ва ба падари худ гуфт: «Фақат барои ман чунин бикун: ду моҳ маро ба ҳолам вогузор, то ки ба кӯҳҳо фуруд омада, барои бакорати худ бо дугонаҳоям навҳа кунам».
38. Ва ӯ гуфт: «Бирав». Ва ба мӯҳлати ду моҳ варо фирис-тод. Вай бо дугонаҳояш рафта, бар кӯҳҳо барои бакорати худ навҳа кард.
39. Ва чунин воқеъ шуд, ки баъд аз гузаштани ду моҳ вай назди падари худ баргашт, ва ӯ назреро, ки дода буд, бар вай ба амал овард; ва вай рӯи мардро надид; ва дар Исроил чу-нин таомул шуд,
40. Ки духтарони Исроил сол ба сол мерафтанд, то ки барои духтари Йифтоҳи чильодӣ соли чор рӯз навҳагарӣ кунанд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Мубориза бо эфроимиён. Ибсон — довари даҳум.

1. ВА аҳли Эфроим чамъ шуда, ба тарафи шимол гузаш-танд ва ба Йифтоҳ гуфтанд: «Чаро барои ҷангидан бо банӣ-Аммӯн рафтӣ, вале моро нахондӣ, то ки ҳамроҳи ту биравем? Мо хонаи туро оташ дода, бар сари ту хоҳем сӯзонид».

2. Вале Йифтоҳ ба онҳо гуфт: «Ман ва қавми ман бо банӣ-Аммӯн низои сахте доштем; ва ман шуморо хондам, вале маро аз дасти онҳо наҷот надодед.
3. Ва чун дидам, ки наҷот намедихӣ, чони худро ба кафи даст гирифта, ба ҳудуди банӣ-Аммӯн гузаштам, ва Худо-ванд онҳоро ба дасти ман супурд; пас чаро шумо имрӯз назди ман баромадаед, то ки бо ман чанг кунед?»
4. Ва Йифтоҳ тамоми мардumi Цильодро чамъ оварда, бо Эфроим чанг кард; ва мардumi Цильод ба эфроимиён зарба расониданд, чунки гуфта буданд: «Эй аҳли Цил-ӯод, шумо гурезаҳои Эфроим андаруни Эфроим ва анда-руни Менашше ҳастед».
5. Ва аҳли Цильод маъбарҳои Урдунро аз Эфроим гирифтанд, ва хангоме ки касе аз гурезаҳои Эфроим мегуфт: «Бимон, ки бигзарам», мардumi Цильод ба вай мегуфтанд: «Оё ту эфроимӣ ҳастӣ?» Вай мегуфт: «Не».
6. Онҳо ба вай мегуфтанд: «Бигӯй: "Шиббӯлет"», вале вай мегуфт: «Сиббӯлет», ва наметавонист дуруст талаффуз намояд; ва онҳо варо дастгир карда, назди маъбарҳои Урдун мекуштанд; ва дар он вақт чилу ду ҳазор нафар эфроимиён кушта шуданд.
7. Ва Йифтоҳ бар Исроил шаш сол доварӣ намуд; ва Йифтоҳи чильодӣ вафот ёфта, дар яке аз шаҳрҳои Цильод дафн карда шуд.
8. Ва баъд аз ӯ Ибсони байтлаҳмӣ бар Исроил доварӣ намуд.
9. Ва ӯ сӣ писар дошт, ва сӣ духтарашро берун баро-варда, аз берун барои писаронаш сӣ духтар гирифта буд; ва ӯ ҳафт сол бар Исроил доварӣ намуд.
10. Ва Ибсон вафот ёфта, дар Байт-Лаҳм дафн карда шуд.

Элӯн — довари ёздаҳум.

11. Ва баъд аз ӯ Элӯни забулунӣ бар Исроил доварӣ намуд; ва ӯ даҳ сол бар Исроил доварӣ намуд.

12. Ва Элӯни забулунӣ вафот ёфта, дар Аёлӯн, ки дар замини Забулун аст, дафн карда шуд.

Абдӯн — довари дувоздаҳум.

13. Ва баъд аз ӯ Абдӯн ибни Ҳиллели фиръотунӣ бар Ис-роил доварӣ намуд.

14. Ва ӯ чил писар ва сӣ набера дошт, ки бар ҳафтод хар-курра савор мешуданд; ва ӯ ҳашт сол бар Исроил доварӣ намуд.

15. Ва Абдӯн ибни Ҳиллели фиръотунӣ вафот ёфта, дар Фиръотун, ки дар замини Эфроим бар кӯҳи Амолек аст, дафн карда шуд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Бори ҳафтум аз Худо дур шуданд.

Падару модари Шимшӯн.

1. Ва банӣ-Исроил аз нав он чи дар назари Худованд бад буд, ба амал оварданд, ва Худованд онҳоро чил сол ба дасти фалиштиён супурд.

2. Ва шахсе аз Сорьо, аз қабилаи Дон буд, ки Монӯаҳ ном дошт, ва занаш безуриёт буда, намезоид.

3. Ва фариштаи Худованд ба он зан зоҳир шуда, гуфт: «Инак, ту безуриёт ҳастӣ ва намезой; вале ҳомила шуда, писаре хоҳӣ зойд.

4. Ва алҳол барҳазар бош, ва май ва арақ нанӯш, ва ҳеҷ чизи палид нахӯр.

5. Зеро инак, ту ҳомила шуда, писаре хоҳӣ зойд, ва поку ба сараш нахоҳад расид, зеро ки он кӯдак аз батни модар барои Худо мумтоз хоҳад буд; ва ӯ ба наҷот додани Исроил аз дасти фалиштиён шурӯъ хоҳад намуд».

6. Ва он зан омада, ба шавҳари худ гуфт: «Марди Худо назди ман омад, ва намудаш мисли намуди фариштаи Худо бағоят

сахмгин буд; ва ман аз ӯ напурсидам, ки у аз кучост, ва ӯ номи худро ба ман нагуфт.

7. Ва ӯ ба ман гуфт: "Инак, ту ҳомила шуда, писаре хоҳӣ зоид; ва алҳол май ва арақ нанӯш, ва ҳеҷ чизи палид нахӯр, зеро ки он кӯдак аз батни модар то рӯзи мамоташ барои Худо мумтоз хоҳад буд"».

8. Ва Монӯаҳ пеши Худованд зорию илтиҷо карда, гуфт: «Лутфан, эй Худованд! Бигзор он марди Худо, ки фирис-тодӣ, бори дигар назди мо омада, моро таълим диҳад, ки бо кӯдаке ки бояд таваллуд ёбад, чӣ гуна рафтор намоем».

9. Ва Худо овози Монӯахро шунид, ва фариштаи Худо боз назди зан омад, дар сурате ки вай дар сахро ншиаста буд, вале шавҳараш Монӯаҳ бо вай набуд.

10. Ва зан зуд давида, ба шавҳараш хабар дод, ва ба ӯ гуфт: «Инак, бар ман он мард зоҳир шуд, ки он рӯз назди ман омада буд».

11. Ва Монӯаҳ бархоста, аз ақиби занаш равона шуд, ва назди он мард омада, ба вай гуфт: «Оё ту ҳамон мард ҳастӣ, ки бо ин зан сухан рондӣ?» Гуфт: «Ман ҳастам».

12. Ва Монӯаҳ гуфт: «Пас, вақте ки суханонат ба амал ояд, тарбияти он кӯдак чӣ гуна хоҳад буд, ва бо ӯ чӣ бояд кард?»

13. Ва фариштаи Худованд ба Монӯаҳ гуфт: «Бигзор аз ҳар чи ба зан гуфтаам, ҳазар намояд.

14. Бигзор ҳар чиро, ки аз токи ангур ҳосил мешавад, нахӯрад, ва май ва арақ нанӯшад, ва ҳеҷ чизи палид нахӯрад; ҳар чиро, ки ба вай амр фармудаам, риоя намояд».

15. Ва Монӯаҳ ба фариштаи Худованд гуфт: «Лутфан, туро мо каме нигоҳ дорем, то ки барои ту бузғолае тайёр кунем».

16. Вале фариштаи Худованд ба Монӯаҳ гуфт: «Ҳарчанд маро нигоҳ дорӣ, аз нони ту нахоҳам хӯрд; ва агар бихоҳӣ қурбонии сӯхтанӣ оварӣ, онро барои Худованд биёр». Зеро Монӯаҳ намедонист, ки вай фариштаи Худованд аст.

17. Ва Монӯаҳ ба фариштаи Худованд гуфт: «Номи ту чист? Вақте ки суханат ба амал ояд, туро иззату икром намоем».

18. Ва фариштаи Худованд ба ӯ гуфт: «Чаро номи маро мепурсӣ? Он муаммост».

19. Ва Монӯаҳ бузгола ва ҳадияи орди ро гирифта, бар сах-ра барои Худованд қурбонӣ овард, ва инак, фаришта кори аҷоиб кард, ва Монӯаҳ ва занаш миданд.

20. Ва ҳангоме ки аланга аз қурбонгоҳ сӯи осмон баромад, фариштаи Худованд дар он алангаи қурбонгоҳ сууд намуд; ва Монӯаҳ ва занаш инро дид, рӯй ба замин афтанд.

21. Ва фариштаи Худованд ба Монӯаҳ ва занаш дигар аён нашуд; он гоҳ Монӯаҳ донист, ки вай фариштаи Худованд будааст.

22. Ва Монӯаҳ ба занаш гуфт: «Мо яқинан хоҳем мурд, зеро ки Худоро дидем».

23. Вале занаш ба ӯ гуфт: «Агар Худованд мехост моро бидушад, қурбонии сӯхтанӣ ва ҳадияи орди аз дасти мо қабул намекард, ва ҳамаи ин чизҳоро ба мо нишон наметод; ва дар ин вақт чунин хабарро ба самъи мо намерасонид».

Таваллуд ёфтани Шимшӯн.

24. Ва он зан писаре зоид, ва ӯро Шимшӯн ном ниҳод; ва кӯдак калон мешуд, ва Худованд ӯро баракат мебуд.

25. Ва Рӯҳи Худованд ба таҳрик додани ӯ дар ӯрдугоҳи Дон, дар миёни Соръо ва Эштоӯл шурӯъ намуд.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Шимшӯн — довари сездахум.

1. Ва Шимшӯн ба Тимно фурӯд омад; ва дар Тимно занеро аз духтарони фалиштиён дид.

2. Ва омада, ба падару модари худ хабар дод ва гуфт: «Дар Тимно занеро аз духтарони фалиштиён дидам; ва ак-нун варо барои ман ба занӣ бигиред».

3. Ва падару модараш ба ӯ гуфтанд: «Магар дар миёни духтарони бародаронат ва дар тамоми қавми мо зане нест, ки

ту мехоҳӣ рафта, аз фалиштиёни номахтун зан бигирӣ?» Вале Шимшӯн ба падари худ гуфт: «Варо барои ман бигир, зеро ки вай дар чашми ман писанд омад».

4. Валекин падару модараш намедонистанд, ки ин аз чониби Худованд аст, зеро ки ӯ мехост баҳонае бар фалиштиён бичӯяд; ва дар он вақт фалиштиён бар Исроил ҳукм-рон буданд.

5. Ва Шимшӯн бо падару модари худ ба Тимно фурӯд омад; ва ҳангоме ки ба тоқзори Тимно расиданд, инак, шери ҷавоне ба пешвози ӯ наъра зад.

6. Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ нозил шуда, онро дупора кард, чунон ки бузғоларо дупора мекунанд, агарчи дар дасташ чизе набуд; ва ба падару модараш он чиро, ки карда буд, хабар надод.

7. Ва фурӯд омада, бо он зан гуфтугӯ кард, ва вай дар чашми ӯ писанд омад.

8. Ва баъд аз муддате, вақте ки ӯ барои гирифтани вай бармегашт, аз роҳ ба каноре рафт, то лошай шерро бубинад; ва инак, дар лошай шер тӯдаи занбӯрҳо ва асал буд.

9. Ва онро ба кафҳои дасташ гирифта, равона шуд ва дар роҳ мехӯрд; ва чун ба падару модараш расид, ба онҳо низ дод, ва онҳо хӯрданд; вале ба онҳо нагуфт, ки асалро аз лошай шер гирифтааст.

10. Ва падараш назди он зан фурӯд омад; ва Шимшӯн дар он ҷо базм кард, зеро ки расму одати ҷавонон чунин буд.

11. Ва чун ӯро диданд, сӣ нафар ёронро баргузиданд, то ки бо ӯ бошанд.

12. Ва Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Муаммое барои шумо мегӯям; агар шумо онро барои ман дар ҳафт рӯзи базм ҳал намоед ва ҳалли дурусташро биёбед, ман ба шумо сӣ яктаки катон ва сӣ даста либос хоҳам дод;

13. Вале агар онро барои ман натавонед ҳал намоед, шумо бояд сӣ ҷомаи катон ва сӣ даста либос ба ман бидиҳед». Ба ӯ гуфтанд: «Муаммои худро бигӯй, то ки онро бишнавем».

14. Ва ӯ ба онҳо гуфт:

«Аз хӯранда хӯрок берун омад, ва аз зӯровар ширинӣ берун омад». Ва онҳо дар се рӯз натавонистанд муамморо ҳал кунанд.

15. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар рӯзи ҳафтум онҳо ба зани Шимшӯн гуфтанд: «Шавҳаратро розӣ намо, то ки ҳалли муамморо ба мо бигӯяд, мабодо туро ва хонаи падаратро оташ дода, бисӯзонем: магар моро барои он таклиф намудаед, ки моро тороҷ кунед?»

16. Ва зани Шимшӯн пеши ӯ гирья карда, гуфт: «Яқин аст, ки ту аз ман нафрат дорӣ ва маро дӯст намедорӣ; ба писарони қавми ман муаммое гуфтаӣ, вале ҳалли онро ба ман маълум накардаӣ». Ва ӯ ба вай гуфт: «Инак, ба падару модари худ онро маълум накардаам, оё ба ту маълум кунам?»

17. Ва ҳафт рӯзе ки базми онҳо давом мекард, вай пеши ӯ мегирист; ва дар рӯзи ҳафтум ӯ ба вай маълум кард, зеро ки вай бо чақиданаш ӯро аз ҷон безор сохт; ва баъд аз ин вай ҳалли муамморо ба писарони қавми худ маълум кард.

18. Ва дар рӯзи ҳафтум, пеш аз ғуруби офтоб, мардуми он шаҳр ба ӯ гуфтанд:

«Чист ширинтар аз асал, ва чист зӯровартар аз шер?» Ва ӯ ба онҳо гуфт:

«Агар бо ғуночини ман шудгор намекардед, ҳалли муаммои маро намеёфтед».

Шимшӯн дар Ашқалӯн.

19. Ва Рӯҳи Худованд ба ӯ нозил шуда, ӯ ба Ашқалӯн фу-рӯд омад, ва аз онҳо сӣ нафарро кушта, либосашонро кашида гирифт, ва дастаҳои либосро ба онҳое ки муамморо ҳал карда буданд, дод. Ва хашмаш аланга гирифта, ӯ ба хонаи падари худ баргашт.

20. Ва зани Шимшӯн ба рафиқе ки ёри ӯ шуда буд, расид.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Шимшӯн аз фалиштиён интиқом мегирад; хосилота-шонро ба воситаи рӯбоҳон несту нобуд мекунад.

1. Ва баъд аз муддате, дар айёми дарави гандум, чунин воқеъ шуд, ки Шимшӯн барои дидани зани худ бо бузғолае омад ва гуфт: «Назди зани худ ба хонаи хоби вай медароям». Вале падари вай ўро намонд, ки дарояд.

2. Ва падари вай гуфт: «Ман гумон кардам, ки ту аз вай нафрат дорӣ, бинобар ин варо ба ёри ту додам; инак, хоҳари вай, ки аз вай хушрӯйтар аст, бигзор барои ту дар ивази вай бошад».

3. Вале Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Ман акнун пеши фалиш-тиён аз гуноҳ фориг хоҳам буд, агар ба онҳо бадӣ бикунам».

4. Ва Шимшӯн рафта, сесадто рӯбоҳ қапид; ва машғалҳо гирифт, ва думро бо дум баста, якто машғалро дар миёнаи ҳар ду дум гузошт.

5. Ва машғалҳоро даргиронида, ба киштзорҳои фалиш-тиён фиристод; ва аз хирман сар карда, то ҳосили дарав-нашуда ва то боғҳои зайтун сӯзонид.

6. Ва фалиштиён гуфтанд: «Кист, ки ин корро кардааст?» Ва гуфтанд: «Шимшӯн, домоди он сокини Тимно, ки зани ўро гирифта, ба ёри ў дода буд». Ва фалиштиён омада, он занро бо якҷоягии падараш ба оташ сӯзониданд.

7. Ва Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Модоме ки шумо чунин амал кардед, яқинан аз шумо интиқом хоҳам гирифт, ва баъд аз он ором хоҳам шуд».

8. Ва ба онҳо сар то по зарбаи саҳт расонид, бисъереро кушт, ва рафта, дар ғори саҳраи Этом сокин шуд.

9. Ва фалиштиён баромада, дар Яҳудо ўрду заданд ва дар Лехй ҷойгир шуданд.

10. Ва мардumi Яҳудо гуфтанд: «Барои чӣ бар зидди мо баромадаед?» Дар ҷавоб гуфтанд: «Барои он ки Шимшӯнро бибандем, ва чунон ки ў ба мо амал кард, ончунон ба ў амал кунем».

11. Ва се ҳазор нафар аз мардуми Яхудо сӯи ғори сахраи Этом рафта, ба Шимшӯн гуфтанд: «Ту, охир, медонӣ, ки фалиштиён бар мо ҳукмрон мебошанд; пас, ин чӣ кор аст, ки ту ба мо кардӣ?» Ба онҳо гуфт: «Чунон ки онҳо ба ман амал карданд, ончунон ман ба онҳо амал кардам».

12. Ба ӯ гуфтанд: «Мо фурӯд омадаем, то ки туро баста, ба дасти фалиштиён бисупорем». Шимшӯн ба онҳо гуфт: «Ба ман қасам ёд кунед, ки худатон ба ман осебе нахоҳед расонид».

13. Онҳо ба ӯ гуфтанд: «Не, мо туро фақат баста, ба дас-ти онҳо хоҳем супурд, вале ба ҳеч вачҳ туро нахоҳем кушт». Ва ӯро бо ду таноби нав баста, аз сахра бароварданд.

Шимшӯн ҳазор нафарро аз душманон мекушад.

14. Вақте ки ӯ ба Леҳӣ расид, фалиштиён ба пешвози ӯ ғавғо бардоштанд. Ва Рӯҳи Худованд бар ӯ нозил шуда, та-нобҳое ки бар бозуҳояш буд, мисли нахҳои катон, ки дар оташ сӯхта бошад, канда гардид, ва бандҳо аз дастҳояш фу-ромад.

15. Ва ӯ чоғи хари навмурдари ёфт, ва дасти худро дароз карда, онро гирифт, ва ҳазор нафарро бо он зада, кушт.

16. Ва Шимшӯн гуфт:

«Аз чоғи хар тӯда-тӯда фурӯ ғалтиданд: бо чоғи хар ҳазор нафарро зада куштам».

17. Ва ин суханро гуфта, чоғро аз дасти худ партофт, ва он маконро Ромат-Леҳӣ номид.

18. Ва бағоят ташна монд, ва сӯи Худованд хонда, гуфт: «Ту ба дасти бандаи Худ ин начоти бузургро додӣ; ва ал-ҳол ман аз ташнагӣ мемирам ва ба дасти номахтунон меаф-там».

19. Ва Худо чуқуриеро, ки дар Леҳӣ буд, раҳна кард, ва об аз он чорӣ шуд, ва ӯ нӯшида, ба худ омад, ва қон ги-рифт; бинобар ин номаш Эйн-Ҳақӯре хонда шуд, ки он то имрӯз дар Леҳӣ воқеъ аст.

20. Ва ӯ бар Исроил дар айёми фалиштиён бист сол до-варӣ намуд.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Шимшӯн дар Ғазза.

1. Ва Шимшӯн ба Ғазза рафт; ва дар он ҷо зани зинокоро-реро дида, назди вай даромад.
2. Ба аҳли Ғазза хабар расид, ки Шимшӯн ба ин ҷо омадааст. Ва тамоми шаб давр зада гаштанд ва назди дар-возаи шаҳр ба муқобили ӯ камин гирифтанд, ва тамоми шаб хомӯшона рафтор намуда, мегуфтанд: «То субҳидам мунтазир истода, ӯро мекушем».
3. Вале Шимшӯн то нисфи шаб хобид, ва нисфи шаб бархост, ва табақаҳои дарвозаи шаҳр ва ду паҳлудариро ги-рифта, бо якҷоягии ғалақа барканд, ва бар китфи худ гузошта, бар куллаи кӯҳе ки дар рӯ ба рӯи Ҳебрӯн аст, баровард.

Шимшӯн ва Далило.

4. Ва баъд аз он чунин воқеъ шуд, ки ӯ занеро дар во-дии наҳри Шӯреқ дӯст дошт, ва номи вай Далило буд.
5. Ва сарварош фалиштиён назди вай омада, гуфтанд: «Ҷӯро фирефта намуда, бифаҳм, ки қуввати бузургаш дар чист, ва чӣ гуна мо бар ӯ метавонем ғолиб оем, то ки ӯро баста, мутеъ намоем; ва ҳар яке аз мо ба ту ҳазору сад сиқл нуқра хоҳем дод».
6. Ва Далило ба Шимшӯн гуфт: «Лутфан, ба ман бигӯй, ки қуввати бузурги ту дар чист, ва чӣ гуна туро баста, мутеъ кардан мумкин аст?»
7. Шимшӯн ба вай гуфт: «Агар маро бо ҳафт зеҳи тар, ки хушк нашуда бошад, бибанданд, ман сушт шуда, мисли ҳар каси дигар хоҳам гардид».
8. Ва сарварони фалиштиён ҳафт зеҳи тар, ки хушк нашуда буд, ба вай оварданд, ва ӯро вай бо онҳо баст.
9. Ва каминварон дар ҳучраи вай нишаста буданд, ва Далило ба ӯ гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшӯн!» Ва ӯ

зеҳҳоро барканд, чунон ки риштаи катон канда мешавад, хамин ки бӯи оташ ба он бирасад. Ва манбаи қуввати ӯ ошкор нашуд.

10. Ва Далило ба Шимшӯн гуфт: «Инак, ту маро тамасхур карда, суханони дурӯғ гуфтӣ; акнун, лутфан, ба ман бигӯй, ки туро бо чӣ бастан мумкин аст?»

11. Ӯ ба вай гуфт: «Агар маро бо танобҳои нав, ки ҳеҷ истеъмол нашуда бошад, бибанданд, ман сушт шуда, мисли ҳар каси дигар хоҳам гардид».

12. Ва Далило танобҳои нав гирифта, ӯро бо онҳо баст, ва ба ӯ гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшӯн!» Ва каминварон дар ҳучраи вай нишаста буданд. Ва ӯ танобҳоро аз бозуҳои худ мисли риштае барканд.

13. Ва Далило ба Шимшӯн гуфт: «То ҳол ту маро тамасхур карда, ба ман суханони дурӯғ гуфтӣ; ба ман бигӯй, ки туро бо чӣ бастан мумкин аст?» Ва ӯ ба вай гуфт: «Агар ҳафт гесуи сари маро бо дастгоҳи бофандагӣ бибофӣ».

14. Вай онҳоро ба моқу маҳкам баст, ва ба ӯ гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшӯн!» Ва ӯ аз хоби худ бедор шуда, моқу ва дастгоҳи бофандагиро барканд.

15. Вай ба ӯ гуфт: «Чӣ гуна ту мегӯӣ: "Ман туро дӯст медорам", ва ҳол он ки дили ту бо ман нест? Инак, се дафъа ту маро тамасхур кардӣ ва ба ман маълум нанамудӣ, ки қуввати бузурги ту дар чист».

16. Ва азбаски вай ӯро ҳар рӯз бо суханони худ фишор дода, зиқ мекард, ӯ аз ҷони худ безор шуд,

17. Ва ҳар чиро, ки дар дил дошт, ба вай ошкор карда, гуфт: «Поқу ба сари ман нарасидааст, зеро ки ман аз батни модари худ барои Худо мумтоз ҳастам; агар мӯйсарам таро-шида шавад, қувватам аз ман дур хоҳад шуд, ва ман сушт шуда, мисли ҳар каси дигар хоҳам гардид».

18. Ва Далило дид, ки ӯ ҳар чиро, ки дар дилаш буд, ба вай маълум кард, барои хондани сарварони фалиштиён кас фиристода, гуфт: «Ҳамин дафъа биёед, ки ӯ ҳар чиро, ки дар

дил дошт, ба ман маълум кард». Ва сарварони фалиштиён назди вай омаданд, ва нуқраро ба дасти худ оварданд.

19. Ва ўро вай бар зонуҳои худ хобонид, ва касеро хонд, ва ҳафт гесуи сари ўро тарошонид, ва ба шиканча кардани ў шурӯъ намуд, ва қувваташ аз ў дур шуд.

20. Ва гуфт: «Фалиштиён бар ту омаданд, эй Шимшўн!» Ва ў аз хобаш бедор шуда, дар дили худ гуфт: «Мисли пеш-тара берун рафта, ба худ меоям». Вале ў надонист, ки Ху-дованд аз ў дур шудааст.

21. Ва фалиштиён ўро дастгир карда, чашмонашро кан-данд, ва ўро ба Ғазза оварда, бо занҷири дуқабатаи мисин бастанд, ва ў дар зиндон дастос мекард.

22. Ва мўйсараш, ки тарошида шуда буд, аз нав баромадан гирифт.

Мамоти Шимшўн.

23. Ва сарварони фалиштиён ҷамъ шуданд, то ки барои худои худ Дочўн қурбонии бузурге оварда, димоғчоқӣ ку-нанд, ва гуфтанд: «Худои мо душмани мо Шимшўнро ба дасти мо таслим намуд».

24. Ва чун қавм ўро диданд, худои худро мадҳ карданд, зеро ки гуфтанд: «Худои мо душмани моро, ки харобкунандаи замини мо буда, бисъереро аз мо куштааст, ба дасти мо таслим намуд».

25. Ва чун димоғашон чоқ шуд, гуфтанд: «Шимшўнро бихонед, то ки бозӣ карда, моро дилхуш гардонад». Ва Шимшўнро аз зиндон оварданд, ва ў онҳоро дилхуш гардонид, ва ўро дар миёни ду сутун гузоштанд.

26. Ва Шимшўн ба амраде ки дасти ўро нигоҳ медошт, гуфт: «Маро воғузур, то сутунҳоеро, ки хона бар онҳо қоим аст, ламс намоям ва бар онҳо такья кунам».

27. Ва хона аз мардон ва занон пур буд, ва ҳамаи сарварони фалиштиён дар он ҷо буданд; ва бар боми он тақ-рибан се

ҳазор мард ва зан буданд, ки бозии Шимшӯнро тамошо мекарданд.

28. Ва Шимшӯн сӯи Худованд хонда, гуфт: «Худоё Худо-вандо! Лутфан, маро ба ёд овар ва фақат ҳамин дафъа тақви-ят намо, эй Худо, то ки ман якбора барои ду чашми худ аз фалиштиён интиқом гирам».

29. Ва Шимшӯн ду сутуни миёнаро, ки хона бар онҳо қоим буд, — якеро бо дасти росташ ва дигареро бо дасти чапаш, — дар оғӯш гирифта, бар онҳо такъя кард.

30. Ва Шимшӯн гуфт: «Бигзор чони ман бо фалиштиён бимирад!» Ва бо тамоми қувваташ фишор дод, ва хона бар сарварон ва бар тамоми қавме ки дар он буданд, фурӯ рафт; ва мурдагоне ки ӯ дар мамоти худ кушт, аз мурдагоне ки дар ҳаёти худ кушта буд, бештар буданд.

31. Ва бародарони ӯ ва тамоми хонадони падари ӯ фурӯд омаданд, ва ӯро бардошта бурданд, ва дар миёни Соръо ва Эштоӯл, дар мақбараи падараш Монӯаҳ дафн карданд. Ва ӯ бист сол бар Исроил доварӣ намуд.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Исьёни авом ва аҳли дин.

1. Ва шахсе аз кӯҳи Эфроим буд, ки Михойҳу ном дошт.

2. Ва ӯ ба модари худ гуфт: «Ҳазору сад сиқл нуқрае ки аз ту рабуда шуд, ва дар бораи он ту лаънат хондӣ ва дар гӯшҳои ман низ гуфтӣ, — инанк, он нуқра дар дасти ман аст: ман онро гирифта будам». Ва модараш гуфт: «Худованд писа-рамро баракат диҳад!»

3. Ва он ҳазору сад сиқл нуқраро ба модараш баргар-донид. Ва модараш гуфт: «Ман ин нуқраро комилан ба Худованд аз дасти худ барои писарам вақф намудаам, то ки санами тарошидае ва бути рехтае бисозад; ва акнун онро ба ту бармегардонам».

4. Вале ӯ нуқраро ба модараш баргардонид. Ва модараш дусад сикл нуқраро гирифта, ба заргар дод, ки вай санам ва бут сохт, ва онҳо дар хонаи Михойху буд.

5. Ва ин шахс, яъне Михо, хонае барои ибодати худо дошт; ва ӯ эфӯд ва трофим* сохт, ва яке аз писарони худ-ро баргумошт, то ки коҳини ӯ бошад.

6. Дар он айём подшоҳе дар Исроил набуд; ҳар кас он чи ба назараш писанд меомад, мекард.

7. Ва ҷавоне аз Байт-Лаҳми Яҳудо буд, ки дар миёни қабилаи Яҳудо зиндагӣ мекард; вале ӯ левизода буда, дар он ҷо суқунат дошт.

**5. Эфуд ва трофим — ҳайкалҳои (бутҳои) майдаи аз нуқ-ра, тилло ё моддаи дигар сохташуда, ки дар миёни бутпа-растон ҷун асбоби фолбинӣ ё пешгӯӣ истеъмол мешуд.*

8. Ва ин шахс аз шаҳр, аз Байт-Лаҳми Яҳудо, равона шуд, то дар мавзее ки ба муддаои табъаш бошад, маскан гирад; ва ба кӯҳи Эфроим то хонаи Михо расид, то ки аз он ҷо са-фарашро давом диҳад.

9. Ва Михо ба ӯ гуфт: «Аз кучо омадаӣ?» Ва ӯ дар ҷавоб гуфт: «Ман левизодае аз Байт-Лаҳми Яҳудо ҳастам, ва мера-вам, то дар мавзее ки ба муддаои табъам бошад, маскан гирам».

10. Ва Михо ба ӯ гуфт: «Назди ман маскан гир, ва бароям падар ва коҳин бош, ва ман ба ту ҳар сол даҳ сикл нуқра, ва як даста либос ва ризку рӯзӣ медиҳам». Ва левизода омад,

11. Ва левизода розӣ шуд, ки назди ин мард маскан гирад; ва он ҷавон назди вай мисли яке аз писаронаш буд.

12. Ва Михо левизодаро баргумошт, ва ҷавон коҳини ӯ шуд, ва дар хонаи Михо маскан гирифт.

13. Ва Михо гуфт: «Акнун дониستم, ки Худованд ба ман эҳсон хоҳад кард, зеро ки левизода коҳини ман шудааст».

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Сибти Дон бутпарастиро барқарор менамояд.

1. ДАР он айём подшоҳе дар Исроил набуд; ва дар он айём сибти Дон барои худ мулке аз баҳри маскан гириф-тан мечустанд, зеро ки то он вақт ба онҳо мулке анда-руни сибтҳои Исроил нарасида буд.
2. Ва банӣ-Дон аз қабилаи худ, аз миёни тамоми ҷамоати худ, панҷ нафарро, ки мардони ҷангии далер буданд, аз Сорьо ва Эштоўл фиристоданд, то ки заминро ҷосусӣ ва тафтиш кунанд; ва ба онҳо гуфтанд: «Рафта, заминро таф-тиш намоед!» Ва онҳо ба кӯҳи Эфроим то хонаи Михо расида, дар он ҷо шабро гузарониданд.
3. Ҳангоме ки онҳо назди хонаи Михо буданд, овози он ҷавони левизодаро шинохтанд, ва ба он ҷо дохил шуда, ба ӯ гуфтанд: «Кист, ки туро ба ин ҷо овардааст? Ва дар ин макон ту чӣ мекуни? Ва дар ин ҷо чӣ кор дорӣ?»
4. Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Михо ба ман чунин ва чунин рафтор намуд, ва маро киро кард, ва ман коҳини ӯ шудаам».
5. Ва ба ӯ гуфтанд: «Лутфан, аз Худо бипурс, то бидо-нем, ки оё роҳи мо, ки ба он меравем, бомуваффақият хоҳад буд?»
6. Ва коҳин ба онҳо гуфт: «Ба саломатӣ биравед: роҳе ки шумо меравед, зеро назари Худованд аст».
7. Ва он панҷ нафар рафта, ба Лаиш расиданд, ва қав-меро, ки дар он ҷо буданд, диданд, ки онҳо дар амният, бар тибқи русуми сидӯниёни ором ва бепарво умр ба сар мебуданд, ва дар ин замин ҳокиме набуд, ки осебе расо-над, ва онҳо аз сидӯниён дур буда, бо касе коре надоштанд.
8. Ва назди бародарони худ ба Сорьо ва Эштоўл омаданд, ва бародаронашон ба онҳо гуфтанд: «Чӣ хабаре овардед?»
9. Ва онҳо гуфтанд: «Бархезем ва бар онҳо битозем, зеро замин дидем, ки бағоят хуб аст. Вале шумо хомӯш нишаста-ед? Танбалӣ накунед, балки рафта дохил шавед ва он замин-ро тасарруф намоед.
10. Чун биравед, назди қавми бепарвое хоҳед омад, ва он замин паҳновар аст, ва Худованд онро ба дасти шумо супур-

дааст, — чунон мавзеест, ки аз ҳеч чизи рӯи замин камӣ на-
дорад».

11. Ва аз он чо аз қабилаи Дон, аз Соръо ва Эштоӯл, шашсад
одами дорои асбоби ҷангӣ раҳсипор шуданд.

12. Ва баромада, дар Қиръят-Еорим, дар Яҳудо ўрду за-данд;
бинобар ин то имрӯз он маконро ўрдугоҳи Дон мено-манд; он
дар ақиби Қиръят-Еорим воқеъ аст.

13. Ва онҳо аз он чо ба кӯҳи Эфроим гузашта, ба хонаи Михо
расиданд,

14. Ва он панҷ нафар, ки барои ҷосусӣ ба замини Лаиш рафта
буданд, ба бародарони худ сухан ронда, гуфтанд: «Оё
медонед, ки дар ин хонаҳо эфӯд ва трофим ва санам ва бут
ҳаст? Ва акнун фаҳм намоед, ки чӣ кор бояд бикунед».

15. Ва ба он чо рафта, ба хонаи ҷавони левизода, яъне ба
хонаи Михо даромаданд, ва аз ӯ аҳволпурсӣ карданд.

16. Ва он шашсад одам аз банӣ-Дон, ки асбоби ҷангӣ
доштанд, дар даҳани дарвоза истода буданд.

17. Ва он панҷ нафар, ки барои ҷосусии замин рафта
буданд, баромада, ба он чо дохил шуданд, ва санам ва
эфӯд ва трофим ва бутро гирифтанд, дар сурате ки коҳин бо
он шашсад одами дорои асбоби ҷангӣ дар даҳани дарвоза
истода буд.

18. Ва ҳангоме ки инҳо ба хонаи Михо дохил шуда, санам ва
эфӯд ва трофим ва бутро гирифтанд, коҳин ба онҳо гуфт: «Чӣ
мекунед?»

19. Онҳо ба ӯ гуфтанд: «Хомӯш шуда, дастатро бар да-ҳонат
бимон, ва бо мо омада, барои мо падар ва коҳин бош.
Кадомаш барои ту беҳтар аст: коҳини хонаи як шахс бошӣ, ё
ки коҳини сибт ва қабилае дар Исроил бошӣ?»

20. Ва коҳин дилшод гардид, ва эфӯд ва трофим ва са-намро
гирифта, андаруни қавм дохил шуд.

21. Ва онҳо тоб хӯрда, раҳсипор шуданд; ва кӯдакон ва
чорпоён ва бору будро пешопеши худ гузоштанд.

22. Вақте ки онҳо аз хонаи Михо дур шуданд, мардуме ки дар хонаҳои гирду пеши хонаи Михо буданд, чамъ шуда, банӣ-Донро таъқиб карданд,
23. Ва банӣ-Донро фаръёд карданд, ва инҳо рӯи худро гардонида, ба Михо гуфтанд: «Туро чӣ шудааст, ки инҳоро чамъ карда омадаӣ?»
24. Ва ӯ гуфт: «Худоёни маро, ки сохтаам, бо коҳин гирифт-та рафтаед. Барои ман боз чӣ чизе боқӣ мондааст? Пас, чӣ гуна чуръат намуда, мегӯед, ки "туро чӣ шудааст?"»
25. Ва банӣ-Дон ба ӯ гуфтанд: «Овозатро дар миёни мо баланд накун, мабодо одамони тундмизоч бар шумо ҳуҷум оваранд, ва ту ҷони худ ва ҷони аҳли байти худро ба ҳа-локат расонӣ».
26. Ва банӣ-Дон ба роҳи худ рафтанд; ва чун Михо дид, ки онҳо аз ӯ пурзӯртаранд, тоб хӯрда, ба хонаи худ баргашт.
27. Ва онҳо он чиро, ки Михо сохта буд, ва коҳинеро, ки ӯ дошт, гирифта, бар Лаиш, бар зидди қавме ки ором ва бепарво буданд, тохтутоз карданд, ва онҳоро ба дами шам-шер куштанд, ва шаҳрро оташ дода сӯзониданд.
28. Ва касе набуд, ки раҳой диҳад, зеро ки он аз Сидӯн дур буд, ва онҳо ба касе робитае надоштанд, ва он дар водие ки назди Байт-Реҳӯб аст, воқеъ буд. Ва шаҳрро бино карда, дар он маскан гирифтанд.
29. Ва шаҳрро ба номи падари худ Дон, ки барои Исроил таваллуд шуда буд, Дон номиданд; валекин номи шаҳр ав-вал Лаиш буд.
30. Ва банӣ-Дон он санамро барои худ барқарор карданд; ва Ехӯнотон ибни Цершӯн ибни Менашше, худааш ва писаро-наш, то рӯзи асир шудани аҳли ин замин коҳинони сибти Дон буданд.
31. Ва санами Михоро, ки сохта буд, дар тамоми айёме ки хонаи Худо дар Шилӯ буд, барои худ гузоштанд.

БОБИ НУЗДАҲУМ

Воқеаи даҳштангез дар Ҷабъа.

1. Ва дар он айёме ки подшоҳе дар Исроил набуд, мар-ди левизодае дар ақсои кӯҳи Эфроим сукунат дошт, ва зани суррияе аз Байт-Лаҳми Яҳудо барои худ гирифта буд.
2. Ва суррияи ӯ аз ӯ қаҳр карда, аз пеши ӯ ба хонаи падари худ, ба Байт-Лаҳми Яҳудо рафт, ва дар он ҷо чор моҳ бимонд.
3. Ва шавҳараш бархоста, аз пушти вай рафт, то ки дили варо ёфта, варо назди худ баргардонад; ва навкараш ва як чуфт хараш ҳамроҳи ӯ буд. Вай ӯро ба хонаи падари худ овард, ва падари занак ӯро дида, бо хурсандӣ ӯро пеш-воз гирифт.
4. Ва падарарӯсаш, яъне падари занак, ӯро нигоҳ дошт, ва ӯ се рӯз назди вай истод; ва хӯрданд ва нӯшиданд ва дар он ҷо шабро гузарониданд.
5. Ва дар рӯзи чорум онҳо бомдодон бармаҳал бедор шуданд, ва ӯ бархост, то ки равона шавад; ва падари занак ба домодаш гуфт: «Дили худро бо лукмаи нон боқувват намо, ва баъд равона шавед».
6. Ва ҳар ду нишаста, якҷоя хӯрок хӯрданд ва нӯши-данд; ва падари занак ба он мард гуфт: «Лутфан, имшаб дар ҳамин ҷо бимон, то дилат шод гардад».
7. Ва он мард бархост, то ки равона шавад, валекин падарарӯсаш аз ӯ бисъёр хоҳиш намуд, ва ӯ монда, шабро дар он ҷо гузаронид.
8. Ва дар рӯзи панҷум ӯ бомдодон бармаҳал бедор шуд, то ки равона шавад, ва падари занак ба ӯ гуфт: «Лутфан, дили худро боқувват намо, ва то гашти пешин таъхир кунед». Ва ҳар ду хӯрок хӯрданд.
9. Ва он мард бархост, то ки равона шавад, — худаш ва суррияш ва навкараш. Ва падарарӯси ӯ, падари занак, ба ӯ гуфт: «Инак, рӯз ба ғуруб наздик мешавад; лутфан, имшаб бимонед; инак, рӯз тамом мешавад; шабро дар ин ҷо бигзарон, то дилат шод гардад; ва фардо бармаҳал бе-дор шуда, роҳи худро давом хоҳед дод, ва ту ба хаймаи худ хоҳӣ расид».

10. Вале он мард ба шабгузаронӣ розӣ нашуд, ва бархо-ста, равона шуд ва то рӯ ба рӯи Ябус, ки Ерусалим бошад, расид, ва ҷуфти харони полондор ҳамроҳи ӯ буд, ва суррияти ӯ бо ӯ буд.

11. Вақте ки онҳо ба Ябус расиданд, рӯз бағоят ба ғуруб наздик буд, ва навкар ба оғояш гуфт: «Биёед, ба ин шаҳри ябусиён дохил шуда, шабро дар он чо бигзаронем».

12. Оғояш ба вай гуфт: «Ба шаҳри бегона, ки сокинонаш аз банӣ-Исроил нестанд, дохил намешавем, балки ба Ҷабъа мегузарем».

13. Ва ба навкари худ гуфт: «Рафта, ба яке аз маконҳо мерасем, ва шабро дар Ҷабъа ё дар Ромо мегузаронем».

14. Ва аз он чо гузашта рафтанд, ва назди Ҷабъа, ки мул-ки Бинъёмин аст, офтоб бар онҳо ғуруб кард.

15. Ва ба он чо тоб хӯрданд, то ки омада, шабро дар Ҷабъа бигзаронанд; ва ӯ омада, дар кӯчаи шаҳр нишаст, ва касе набуд, ки онҳоро ба хонаи худ бурда, барои шабгузаронӣ ҷой диҳад.

16. Ва инак, пирамарде бегоҳирузӣ аз кори худ аз саҳро бармегашт; ва ин мард аз кӯҳи Эфроим буда, дар Ҷабъа сукунат дошт, вале мардуми ин макон аз сибти Бинъёмин буданд.

17. Ва ӯ назар андохта дид, ки роҳгузаре дар кӯчаи шаҳр нишастааст; ва пирамард гуфт: «Кучо меравӣ? Ва аз кучо омадаӣ?»

18. Дар ҷавоби ӯ гуфт: «Мо аз Байт-Лаҳми Яҳудо то ақсои кӯҳи Эфроим меравем, ки ман аз он чо ҳастам; ба Байт-Лаҳми Яҳудо рафта будам, ва алҳол сӯи хонаи Худованд меравам; ва касе нест, ки маро ба хонаи худ бибарад.

19. Ва коҳу беда барои харони мо ҳаст, ва нону шароб низ барои ман ва барои канизи ту ва барои навкаре ки ҳам-роҳи бандагони туст; аз ҳеч чиз камӣ надорем».

20. Пирамард гуфт: «Осоиштагӣ бар ту бод; ҳар камии ту бар ман аст; лекин дар кӯча шабгузаронӣ накун».

21. Ва ӯро ба хонаи худ овард, ва ба харон хӯрок дод; ва онҳо пойҳои худро шустанд, ва хӯрданд, ва нӯшиданд.

22. Ҳангоме ки онҳо дили худро шод мекарданд, инак, мардуми шаҳр, шахсони сафилзода, хонаро ихота намуда, дари онро сахт кӯфтанд, ва ба он пирамарди соҳибхона сухан ронда, гуфтанд: «Он мардро, ки ба хонаи ту даромадааст, берун ор, то ки бо ӯ бихобем».

23. Ва марди соҳибхона назди онҳо баромада, ба онҳо гуфт: «Не, бародаронам, лутфан, бадкорӣ накунед; модоме ки ин мард ба хонаи ман даромадааст, ин кори зиштро накунед.

24. Инак, духтари бокираи ман ва суррияти ӯ, — ман онҳоро берун меоварам, ва шумо ба номӯси онҳо таҷовуз намоед, ва ҳар чи дар назаратон писанд ояд, ба онҳо бикунед, вале ба ин мард ин кори зиштро накунед».

25. Валекин он шахсон нахостанд сухани ӯро бишнаванд. Ва он мард суррияти худро гирифта, назди онҳо берун овард; ва онҳо бо вай хобиданд, ва тамоми шаб то субҳ азият до-данд, ва баробари дамидани саҳар варо вогузоштанд.

26. Ва занак субҳидам омада, назди дари он мард, ки оғо-яш дар он ҷо буд, беҳуш шуда афтод, ва то равшан шудани рӯз дар он ҷо хобид.

27. Бомдодон оғои вай бархоста, дари хонаро воз кард, ва берун омад, то ки ба роҳи худ равона шавад; ва инак, зани суррияти ӯ дар даҳани дари хона афтодааст, ва дастҳояш бар остона буд.

28. Ва ӯ ба вай гуфт: «Бархез, то ки биравем!» Вале касе ҷавоб надод. Пас варо гирифта, бар ҳар гузошт, ва он мард бархоста, ба макони худ рафт.

29. Ва ҳангоме ки ба хонаи худ расид, корде гирифт, ва суррияти худро гирифта, андоми бадани варо ба дувоздаҳ қисм пора кард, ва онҳоро ба тамоми ҳудуди Исроил фиристонд.

30. Ва ҳар кӣ инро мекӯфт, мегуфт: «Аз рузе ки банӣ-Исроил аз замини Миср баромадаанд, то имрӯз чунин коре карда ва дида нашудааст; ба ин диққат диҳед, машварат на-моед ва бигӯед».

БОБИ БИСТУМ

Ҷанг дар миёни сибти Бинъёмин ва сибтҳои дигар.

1. Ва тамоми банӣ-Исроил берун омаданд, ва чамоат мисли як тан, аз Дон то Беэр-Шобаъ ва замини Цильод, ба хузури Худованд дар Мисфо чамъ шуданд.
2. Ва сардорони тамоми қавм, ҳамаи сибтҳои Исроил, дар чамъомади қавми Худо, ки аз чорсад ҳазор нафар пи-ёдаи шамшерзан иборат буданд, ҳозир шуданд.
3. Ва банӣ-Бинъемин шуниданд, ки банӣ-Исроил ба Мисфо омадаанд. Ва банӣ-Исроил гуфтанд: «Бигӯед, ки ин ша-рорат чӣ гуна рӯй додааст?»
4. Ва он марди левизода, шавҳари занаке ки кушта шуда буд, ҷавоб гардонида, гуфт: «Ман бо суррияти худ ба Ҷабъа, ки мулки Бинъемин аст, омадам, то ки шабро бигзаронам.
5. Ва сокинони Ҷабъа бар ман қиём карданд, ва хонаеро, ки дар он будам, шабона ихота намуданд. Маро мехостанд бидустанд, ва суррияти маро он қадар азият доданд, ки вай мурд.
6. Ва ман суррияти худро гирифта, пора-пора кардам, ва онро ба ҳамаи шаҳрҳои мулки Исроил фиристодам, зеро ки онҳо кори қабех ва зиште дар Исроил ба амал оварданд.
7. Инак ҳамаи шумо, эй банӣ-Исроил, муҳокима ва машварати худро дар ин ҷо бикунед».
8. Ва тамоми қавм, чун як тан, қиём намуда, гуфтанд: «Ҳеҷ яке аз мо ба хаймаи худ нахоҳем рафт, ва ҳеҷ яке аз мо ба хонаи худ нахоҳем шитофт.
9. Ва алҳол мо бояд дар ҳаққи Ҷабъа чунин коре бикунем: мувофиқи куръа бар он битозем.
10. Ва даҳ нафар аз сад аз ҳамаи сибтҳои Исроил, ва сад нафар аз ҳазор, ва ҳазор нафар аз бевар бигирем, то ки тӯша барои қавм биёранд; ва ҳамин ки онҳо баргарданд, мо ба Ҷабъаи Бинъемин мувофиқи тамоми қабохате ки вай дар ҳаққи Исроил ба амал овардааст, амал намоем».
11. Ва ҳамаи исроилиён якдилона, чун як тан, назди он шаҳр чамъ омаданд.

12. Ва сибтҳои Исроил ба тамоми сибти Бинъемин одам фиристода, гуфтанд: «Ин чӣ шароратест, ки дар миёни шумо рӯй додааст?»

13. Ва акнун он шахсони сафилзодаро, ки дар Ҷабъа хастанд, таслим намоед, то ки онҳоро ба қатл расонида, шароратро аз Исроил нест кунем». Валекин банӣ-Бинъемин нахоистанд, ки овози бародарони худ банӣ-Исроилро бишнаванд.

14. Ва банӣ-Бинъемин аз шахрҳо дар Ҷабъа ҷамъ шуданд, то ки бо банӣ-Исроил ҷанг кунанд.

15. Ва аз банӣ-Бинъемин дар он рӯз аз шахрҳо бисту шаш ҳазор марди шамшерзан саф кашиданд; ғайр аз ин, аз сокинони Ҷабъа ҳафтсад нафар баргузидагон саф кашиданд.

16. Аз тамоми ин қавм ҳафтсад марди баргузидаи чапдаст буданд, ва ҳамаи инҳо ба мӯе санг меандохтанд, ва хато намекарданд.

17. Ва аз исроилиён, ғайр аз Бинъемин, чорсад ҳазор нафар шамшерзан саф кашиданд, ки ҳамашон мардони ҷангӣ буданд.

18. Ва бархоста, ба Байт-Ил рафтанд, ва аз Худо пурсиданд, ва банӣ-Исроил гуфтанд: «Кист, ки аз миёни мо аввал бар зидди банӣ-Бинъемин ба ҷанг барояд?» Ва Худо-ванд гуфт: «Яҳудо аввал барояд».

19. Ва банӣ-Исроил бомдодон бархоста, назди Ҷабъа ўрду заданд.

20. Ва исроилиён берун омаданд, то ки бо Бинъемин ҷанг кунанд, ва исроилиён назди Ҷабъа ба муқобили онҳо ба-рои ҷанг саф бастанд.

21. Ва банӣ-Бинъемин аз Ҷабъа берун омада, дар он рӯз бисту ду ҳазор нафарро аз исроилиён кушта бар замин ғал-тониданд.

22. Вале қавм, яъне исроилиён, қувват ёфта, дар ҳамон ҷое ки рӯзи яқум саф баста буданд, аз нав барои ҷанг саф бастанд.

23. Ва банӣ-Исроил баромада, ба ҳузури Худованд то шом гиристанд, ва аз Худованд пурсида, гуфтанд: «Оё боз бар

зидди бародарони худ банӣ-Бинъёмин барои чанг наздик оем?» Ва Худованд гуфт: «Бар зидди онҳо бароед»,

24. Ва банӣ-Исроил дар рӯзи дуҷумба ба ҷониби банӣ-Бинъёмин пеш омаданд.

25. Ва бинъёминиён дар рӯзи дуҷумба ба пешвои онҳо аз Ҷабъа берун омаданд ва аз банӣ-Исроил боз ҳаҷдаҳ ҳазор нафарро кушта бар замин ғалтониданд, ки ҳамаашон шамшер-зан буданд.

26. Ва тамоми банӣ-Исроил, тамоми қавм баромада, ба Байт-Ил омаданд, ва гирифта, дар он ҷо ба ҳузури Худо-ванд нишастанд, ва дар он рӯз то шом рӯза доштанд, ва қурбониҳои сӯхтани ва қурбониҳои саломатӣ ба ҳузури Худованд оварданд.

27. Ва банӣ-Исроил аз Худованд пурсиданд, — ва сан-дуқи аҳди Худо дар он вақт дар он ҷо буд,

28. Ва Финҳос ибни Эльзор ибни Ҳорун дар он айём пеши он меистод, — ва гуфтанд: «Оё боз бар зидди бародарони худ банӣ-Бинъёмин ба чанг бароям, ё даст кашам?» Ва Худованд гуфт: «Бароед, зеро ки фардо онҳоро ба дастӣ ту хоҳам супурд».

29. Ва исроилиён гирдогирди Ҷабъа каминҳо гузоштанд.

30. Ва банӣ-Исроил дар рӯзи сеюм ба муқобили банӣ-Бинъёмин баромаданд, ва мисли дафъаҳои пеш назди Ҷабъа саф бастанд.

31. Ва банӣ-Бинъёмин ба пешвои қавм берун омада, аз шаҳр дур шуданд, ва дар роҳҳо, ки яке сӯи Байт-Ил ва дигаре сӯи Ҷабъа мебуд, мисли дафъаҳои пеш ба куштани қавм шурӯъ карданд, ва қариб сӣ нафар аз исроилиён дар саҳро кушта шуданд.

32. Ва банӣ-Бинъёмин гуфтанд: «Онҳо пеши мо, мисли пештара, фурӯ меғалтанд». Вале банӣ-Исроил гуфтанд: «Бигрезем, то ки ўро аз шаҳр ба сӯи роҳҳо дур кунем».

33. Ва ҳамаи исроилиён аз ҷои худ бархоста, дар Баал-Томор саф бастанд; ва каминварони Исроил аз камингоҳи худ, аз майдони назди Ҷабъа ҷаста баромаданд.

34. Ва даҳ ҳазор марди баргузида, ки аз тамоми Исроил буданд, аз пеши Ҷабъа наздик омаданд, ва ҳарбу зарби сахте рӯй дод, ва бинъёминиён надонистанд, ки фалокате ба сарашон меояд.
35. Ва Худованд ба Бинъёмин пеши Исроил шикаст расонид, ва банӣ-Исроил дар он рӯз бисту панҷ ҳазору сад нафарро аз Бинъёмин куштанд, ки ҳамаашон шамшерзан буданд.
36. Ба назари банӣ-Бинъёмин чунин намуд, ки шикаст расонидаанд; вале исроилиён барои Бинъёмин ҷой ҳолӣ карда буданд, зеро умедашон ба он камине буд, ки назди Ҷабъа гузошта буданд.
37. Ва каминварон шитофта, ба Ҷабъа ҳучум карданд; ва каминварон паҳн шуда рафта, тамоми аҳли шаҳро ба дами шамшер куштанд.
38. Ва аломате дар миёни исроилиён ва каминварон қарор дода шуда буд, ки онҳо бояд аз даруни шаҳр сутунҳои ғафси дудро баланд кунанд.
39. Ва ҳангоме ки исроилиён дар ҷанг қафо гаштанд, ва Бинъёмин ба заданн исроилиён шурӯъ намуда, тақрибан сӣ нафарро аз онҳо куштанд, ва гуфтанд: «Онҳо пеши мо мисли ҷанги якум фурӯ меғалтанд», —
40. Дар ҳамин вақт аз шаҳр сутуни ғафси дуд баланд шудан гирифт, ва бинъёминиён ба ақиб ҳуд назар андохтанд, ва инак, дуд аз тамоми шаҳр сӯи осмон мебарояд,
41. Ва исроилиён баргаштанд, ва бинъёминиён ба воҳима афтоданд, зеро диданд, ки фалокат бар сарашон омадааст.
42. Ва онҳо аз пеши исроилиён ба тарафи роҳи биёбон рӯй тофтанд, вале ҳарбу зарб онҳоро дар он ҷо низ таъқиб мекард, ва касонеро, ки аз шаҳрҳо мебаромаданд, андаруни он мекуштанд.
43. Бинъёминиёнро ихота намуда, гирифтори таъқиб карданд, ва дар Менуҳо, ки дар рӯ ба рӯи тарафи шарқии Ҷабъа воқеъ аст, онҳоро торумор сохтанд.
44. Ва ҳаждаҳ ҳазор нафар аз бинъёминиён фурӯ ғалтиданд, ки ҳамаашон мардони ҷангӣ буданд.

45. Ва онҳо тоб хӯрда, ба биёбон, сӯи сахраи Риммӯн гурехтанд, вале аз онҳо панҷ ҳазор нафарро дар роҳҳо ба ҳалокат расониданд; ва онҳоро то Чидъӯм таъкиб карда, аз онҳо ду ҳазор нафарро куштанд.

46. Ҳамаи касоне ки аз Бинъёмин дар он рӯз талаф шу-данд, бисту панҷ ҳазор нафар шамшерзан буданд, ки ҳама-ашон мардони чангӣ буданд.

47. Ва шашсад нафар тоб хӯрда, ба биёбон, сӯи сахраи Риммӯн гурехтанд, ва чор моҳ дар сахраи Риммӯн истоданд.

48. Ва исроилиён назди банӣ-Бинъёмин баргашта, онҳоро ба дами шамшер куштанд: тамоми аҳли шаҳр ва чорпоён ва ҳар чиро, ки ёфтанд; низ ҳамаи шаҳрҳоеро, ки ёфтанд, оташ дода сӯзониданд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Тақдири баъдинаи сибти Бинъёмин.

1. ВА исроилиён дар Мисфо қасам хӯрда, гуфтанд: «Касе аз мо духтарашро ба бинъёминӣ ба занӣ нахоҳад дод».

2. Ва қавм ба Байт-Ил омада, то шом дар он ҷо ба ҳузу-ри Худо нишастанд, ва овози худро баланд карда, зор-зор гиристанд.

3. Ва гуфтанд: «Чаро, эй Худованд Худои Исроил, чу-нин воқеа дар Исроил рӯй дод, ки имрӯз як сибт аз Исроил кам мешавад?»

4. Ва фардош қавм субҳидам бархоста, дар он ҷо қур-бонгоҳ бино карданд, ва қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои саломатӣ оварданд.

5. Ва банӣ-Исроил гуфтанд: «Кист аз ҳамаи сибтҳои Ис-роил, ки ба ҷамъомади назди Худованд наомадааст?» Зеро қасами саҳт хӯрда гуфта буданд, ки ҳар кӣ назди Худованд ба Мисфо наомада бошад, бояд ҳатман кушта шавад.

6. Ва банӣ-Исроил дар хусуси бародари худ Бинъёмин пушаймон шуда, гуфтанд: «Имрӯз як сибт аз Исроил маҳв шуд.

7. Пас, бо бақияи онҳо дар бобати занон чӣ бояд бикунем? Мо, охир, ба Худованд қасам. хӯрдаем, ки духтарони худро ба онҳо ба занӣ надихем».
8. Ва гуфтанд: «Оё ягон сибти Исроил ҳаст, ки ба Мисфо назди Худованд наомада бошад?» Ва инак, аз Ёбиш-Цильод касе ба ҷамъномади ӯрдугоҳ наомадааст.
9. Ва қавм аз назар гузаронида шуданд, ва инак, аз со-кинони Ёбиш-Цильод касе дар он ҷо набуд.
10. Ва ҷамъоат дувоздаҳ ҳазор нафар ҷанговарони далерро ба он ҷо фиристоданд, ва ба онҳо амр фармуда, гуфтанд: «Биравед ва сокинони Ёбиш-Цильодро бо занон ва кӯдаконашон ба дами шамшер бикунед.
11. Ва ҷунин аст коре ки бояд бикунед: ҳар мард ва ҳар занеро, ки бо мард хобида бошад, маҳв намоед».
12. Ва аз миёни сокинони Ёбиш-Цильод ҷорсад духтари бокираи бо мард нахобидаро ёфтанд, ва онҳоро ба ӯрду-гоҳи Шилӯ, ки дар замини Канъон аст, оварданд.
13. Ва тамоми ҷамъоат назди банӣ-Бинъёмин, ки дар сах-раи Риммӯн буданд, барои гуфтугӯ кас фиристода, онҳоро ба сулҳ даъват карданд.
14. Дар он вақт бинъёминиён баргаштанд, ва духтаронеро, ки аз занони Ёбиш-Цильод зинда нигоҳ дошта буданд, ба онҳо доданд, вале ин адад барояшон кифоят накард.
15. Валекин қавм дар хусуси Бинъёмин пушаймон буданд, зеро ки Худованд дар сибтҳои Исроил рахнае ба амал оварда буд.
16. Ва пирони ҷамъоат гуфтанд: «Бо бақияи онҳо дар бобати занон чӣ бояд бикунем? Зеро ки занон аз байни Бинъёмин маҳв шудаанд».
17. Ва гуфтанд: «Бигзор мулки Бинъёмин мероси растагорони вай гардад, то сибте аз Исроил маҳв нашавад.
18. Вале мо наметавонем духтарони худро ба онҳо ба занӣ диҳем, зеро ки банӣ-Исроил қасам хӯрда, гуфтаанд: «Малъун бод касе ки ба Бинъёмин зан диҳад!»

19. Ва гуфтанд: «Инак, дар Шилӯ, ки ба тарафи шимо-лии Байт-Ил ва ба тарафи шарқии роҳе ки аз Байт-Ил ба Шакем мебарад, ва ба тарафи ҷанубии Лабӯно воқеъ аст, ҳар сол иди Худованд гузаронида мешавад».

20. Ва ба банӣ-Бинъёмин амр фармуда, гуфтанд: «Биравед ва дар тоқзорҳо камин гиред.

21. Ва чун дидед, ки инак, духтарони Шилӯ барои рақси-дан ба майдони рақсу суруд баромадаанд, шумо аз тоқзорҳо берун омада, ҳар яке барои худ аз духтарони Шилӯ зане бирабод ва ба замини Бинъёмин биравед.

22. Ва ҳангоме ки падарон ё бародарони онҳо назди мо омада шикоят кунанд, мо ба онҳо хоҳем. гуфт: "Онҳоро бибахшед, зеро ки ҳар яке зани худро дар ҷанг ба даст наовардаанд, ва шумо низ ба онҳо надодаед, ки алҳол айб-дор шавед"».

23. Пас, банӣ-Бинъёмин ҳамин тавр амал карданд, ва бар ҳасби шумораи худ духтаронро аз миёни раққосагон рабуда, ба занӣ гирифтанд, ва рафта ба мулки худ баргаштанд, ва шаҳрҳо бино карда, дар онҳо сокин шуданд.

24. Ва аз он ҷо банӣ-Исроил дар он вақт ҳар яке ба сиб-ти худ ва ба қабилаи худ равона шуданд, ва аз он ҷо ҳар яке ба мулки худ берун омаданд.

25. Дар он айём подшоҳе дар Исроил набуд; ҳар кас он чи ба назараш писанд меомад, мекард.